

# LYŠKÁNORA 103

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny  
Dešten 1085 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

\* Motta tohoto čísla \* Plouhám se bezcílne \* Starostenské novinky 1083-1084 \* Vážený pane řídící... \*  
\* Pane starosto... \* Salida - druhá část \*

## Motta tohoto čísla

„...Lambardovi je všechno těsný...“

Zoltar Zemikosa

„...Na hřbitově je neoznačený hrob...“

Luncius Nórienský

„...A je nějak označený?...“

Starosta Otakáro Vesta

„...Vyvalovač se poté spojí se sférou...“

Zoltar Zemikosa

## Plouhám se bezcílne

Jonas Wreda

Plouhám se bezcílne náplavkou Kalné  
žádnou zášť necítím, ani snad žal ne  
jen tupě sleduji, jak voda plyne  
přemýšlím, co je dnes na řece jiné...

Jak vlnky pleskají o mostní pilíře  
při bližším pohledu zdá se mi k nevíře  
proč že se, bohové!, jmenuje Kalná!?  
Netuším, a tak jen třeštím zrak dál na  
řeku, jež protéká osrdím města...

Voda má hustotu řídkého těsta  
při hladině zbrázděna pestrými pruhy  
barevných odstínů kompletní duhy  
No a ty chuchvalce! Rozplízlé šlemy!

Čepice zbytněle šedavé pění...  
Za mostem hladina čerí se kruhy  
jak rybáři slovuji umrlé pstruhy  
a nafouklé oukleje, stříbřité fousky  
bezduché, horem břich, umrlé hroučky  
Co že jim vzalo dech, co že je sřalo?

Popravdě stačilo velice málo...  
Do proudu, jenž je teď křiklavě rudý  
barvíři nad městem vyhlíli sudy  
když čistili nádrže barevných kalů

Žádnou zášť necítím, jen propad jsem žalu

## Starostenské novinky 1083-1084

Dne 11.12.1083 se družina vrátila z další daleké výpravy. Procestovala opět pořádný lán světa a myslím, že si Nurnští (alespoň někteří) museli uvědomit, jaké je to pěkné žít v Gwendarronu.

Během výpravy zahynul hobit Skyreš Měchuřina. Stalo se tak dne 6.8.1083, a to přímo v nurnském přístavu. Skyreš Měchuřina byl tragickou obětí nezodpovědné střelby z vlastních řad. Jeho vrahem se stal družiník kudůk Zifnab Lenthana, který hobitovi prostřelil záda. Skyreš byl řádně pohřben na liscannorském hřbitově.

Výprava za moře do jižních končin byla příčinou, že se v Liscannoru objevily dvě nové tváře. S družinou přišel nemluvný kroll Mord a trpaslík Bachor Kúpr, bývalý galejník, který přijal nabídku Al Rahema a ubytoval se u něj v domě.

Z obecní pokladny bylo roku 1083 vyplaceno 1000,- zlatých na školu a 500,- zlatých obdržel obecní rybníkář.

Z Janternu se sklídily celkem tři vzácné plody. Dva byly Arkussem Dettorem zpracovány na kompoty a třetí posloužil jako odměna pro Dettora za tento úkon. Oba kompoty jsou určeny pro obecní potřeby.

3.9.1083 se obecnímu rybníkáři panu Vildovi Peškovi a jeho ženě Pamille narodil čtvrtý potomek, který dostal jméno Vilda po otci.

Velkou událostí roku 1083 se stala další várka z tzv. Peškova pivovaru. Pivo, které v minulých letech končilo pravidelně v obecním potoce, bylo tentokrát uznáno jako pitelné a stalo se součástí nabídky hostince U hrocha. Vyskytl se sice názor, že Pešek letošní várku koupil jinde a jeho

pivo skončilo tam co loni, předloni a předpředloni, ale v tomto případě se dle všeho jedná jen o pomluvu.

Rybníkář Vilda Pešek na podzim roku 1083 vypustil rybník, odtěžil bahno a opravil hráz. Všechny ryby pak posloužily k velké žranici, ke které došlo ještě před návratem dobrodruhů z výpravy. Vzhledem k mírné zimě byl rybník opět napuštěn zkraje roku 1084.

Zoltar Zemikosa, který nebyl s družinou na výpravě, se mezitím vrhl na podnikání. V Nurnu si otevřel obchůdek s názvem U kozla. Původně chtěl krámek pojmenovat U královského kozla, ale tento název byl z celkem pochopitelných důvodů zamítnut úřady. Ve svém krámku Zoltar nabízí, dle svých slov, širokou nabídku služeb a produktů. K dostání tam tak mají být rozličné užitečné byliny, substance a lektvary. Theurg rovněž tvrdí, že bude poskytovat užitečné rady všem zájemcům a potřebným. Konkrétně zmínil například pomoc bezdětným pářům. Jak to přesně myslí, ví jen on sám. Krámek se nachází v Dlouhé ulici, poblíž špitálu synů Nifredil.

Starosta Bolbuch, který se narodil před více než sto lety, dostal od theurga Zemikosy dlouho slibovaný produkt. Jednalo se o vzácný omlazovací lektvar, vyrobený samotným Zemikosou, který po navázání styku se sférami povolal příslušného démona. Tajemný obřad se odehrával v opuštěné skalle. Kromě theurga a Bolbucha byl ještě přítomen Otakáro Vesta, který měl případně zajišťovat první pomoc. Ta nakonec nebyla k úlevě všech jmenovaných potřeba a vše dopadlo výtečně. Bolbuch se po proceduře cítí, dle svých vlastních slov, na účtyhodných šedesát čtyři let.

Korman Zlotě dodal řádné plány ke svému domu v Liscannoru a jeho stavení tak mohlo být řádně zkolaudováno a dostalo číslo popisné 49. Bude jistě zajímavé, která stavba ponese kulaté číslo 50.

Rok 1084 přinesl Liscannoru další starostenskou volbu, která se konala 15. jarna. Dlouholetý a úspěšný starosta Bolbuch, zvolený v předchozích třech volbách, se rozhodl již nekandidovat a tím se otevřela možnost pro další kandidáty. Kandidovat se rozhodli pouze dva zájemci a to oba družiní alchymisté, Otakáro Vesta a Zoltar Zemikosa, kteří splňovali potřebné náležitosti. Oba ve svých projevech vyzvedli předchozího starostu. A to bylo asi tak vše na čem se shodli. Zatímco Otakáro Vesta slíbil bezvýhradné dodržování tzv. Rorejsovy vyhlášky z roku 1075

ohledně nemrtvých, Zoltar Zemikosa kontroval tím, že mu nemrtví zase až tak nevadí. Starostu volilo celkem pět občanů, opět splňujících všechny podmínky. Otakáro obdržel tři hlasy a Zoltar dva (svůj vlastní a Otakáruv). Otakáro Vesta se tak stal čtrnáctým starostou Liscannoru.

Během volby se otevřela otázka, zda nepřehodnotit dosavadní systém starostenských voleb, především s ohledem na starousedlíky, kteří však nikdy nebyli družiníky. Jejich právo obhajoval především hostinský Luncius Nórienský. Po kratší debatě však byla volba ponechána při starém. Tedy že starostou se může stát pouze ten, kdo má liscannorské občanství, byl alespoň jednou členem Nurnské družiny a vlastní na území obce dům (minimálně srub). Volit starostu pak může ten, kdo má liscannorské občanství a byl alespoň jedenkrát členem Nurnské družiny. Je však možné, že v budoucnosti bude tato otázka způsobu starostenské volby opět otevřena.

Na tomto místě bych chtěl veřejně poděkovat třináctému starostovi Bolbuchovi za vše, co pro obec po celé své dlouhé volební období vykonal. Myslím, že než všechny skutky vyjmenovávat, postačí prostě díky. Otakáro Bořivoj Johan Vesta, čtrnáctý starosta liscannorský

Úřadování nového starosty začalo tragicky. Hned následující den po volbě, tj. 16.3.1084, byl Zoltarem Zemikosou ráno nalezen v rybníku utopený hobit Arkuss Dettor, občan a bývalý družiník. Arkuss byl v rozmezí let 1043 - 1052 na účtyhodných jedenácti výpravách a na dvou byl dokonce zvolen vůdcem. Jednalo se tedy o zkušeného dobrodruha, jehož oborem byla především práce s výbušninami. Díky této zálibě byla kvůli němu po jistou dobu v platnosti i obecní vyhláška. Arkuss se také jeden čas staral o liscannorský rybníček. Arkuss Dettor vlastnil v obci dům (typ nora) a žil na hromádce s hobitkou Wiki, se kterou měl syna Trevila. Hobit byl znám především svojí hláskou "Dopijem a nejdem". Ostatně alkohol byl hobitovou celoživotní vášní, která jej spojovala s jeho družkou. A také byl s největší pravděpodobností i příčinou smrti Arkusse, neboť cizí zavinění nebylo prokázáno. Poslední, kdo hobita viděl živého, byl hostinský Luncius, který uvedl, že jeho podnik hobit opouštěl v notně podnapilém stavu okolo třetí hodiny ranní. Dům Arkusse Dettora čp. 30 zdědí jeho syn Trevil Dettor.

Na podporu náhle ovdovělé Wiki a sirotka Trevila vyhlásil novoapečený starosta obecní sbírku, která vynesla pěkných 2229,- zlatých, z čehož obec přispěla rovnou tisícovkou. Všem

dárcům patří srdečný dík. Je také třeba připomenout, že i ovdovělá Wiki bývala svého času členkou Nurnské družiny a absolvovala čtyři výpravy v letech 1051 až 1055.

Bývalý starosta Bolbuch předal se svojí funkcí starostenskou knihu i obecní pokladnu, ve které se nacházelo pěkných 35 740,- zlatých.

Kroll Mord, který se vrátil s družinou z dalekého jihu a který dříve sloužil jako námořník na lodi Montadora, v současnosti pobývá v Nurnu při pevnosti Agerr, kde podstupuje bojový výcvik. Pokud se vyskytuje v Liscannoru, tak bydlí v domě Kormanova Zlotého. Prý ale jen zřídka, jak se nechal slyšet Korman.

Korman Zloté absolvuje další semestr studia magie na Nurnské univerzitě. Korman neodradily od studia ani poslední události, ke kterým na akademické půdě došlo v souvislosti s oslavami třisetletého výročí univerzity. Zatím není stále zcela jasné, zda Nurnskou univerzitu řídí dosavadní rektor a akademický sbor nebo složky podléhající královské armádě, či snad dokonce jistá paní Tichá.

Nurnskou univerzitu již delší čas navštěvuje i Lotd Ruindorský, syn slavného Getda, který však zatím nikdy nebyl členem Nurnské družiny. Naopak jeho brat Gawin setrvává dále v Liscannoru, kde nabízí celé spektrum užitečných prací. Stará se například o obecní maštale či o údržbu zeleně.

V Nurnu studuje pátým rokem univerzitu i Krochta Moskyt ml., který se zaměřil na studium historie a kartografie. Jeho sestřenicí Eowyn byla po ukončení školní docházky v obci Liscannor v souladu s rodinnou tradicí poslána do městečka Rozkolec na jihu Gwendarronu.

20.3.1084 požádal pan Jonas Wreda o liscannorské občanství, které mu bylo bez problémů uděleno. Do této doby přespával elf, jakožto řídící, ve školním kabinetu, ale po udělení občanství se rozhodl nechat si postavit vlastní obydlí. A to ne jen tak nějaké, ale přímo kamennou věž, které bylo přiděleno číslo popisné 50.

Na léto opustili obec nakrátko i Dwany Růžička a Vilda Pešek s rodinami, neboť jeli navštívit své příbuzné do Mirellu.

Vzděláním na současné Nurnské univerzitě naopak pro tento čas pohrdli Jonas Wreda a Otakáro Vesta a zkraje léta se odebrali do Marrburku, který leží na východě Gwendarronu a je

druhým největším městem v zemi. Zdejší univerzita je sice menší a poněkud ve stínu univerzity hlavního města, ale oba pánové chtěli dát raději přednost klidu a řádu před zmatky a nejasnostmi. Na místě se však ukázalo, že informace, které o Marrburské univerzitě získali v Nurnu, tak zcela neodpovídají jejich představám. Univerzita se v Marrburku sice nalézala, ale ani jeden z oborů, který chtěli Wreda a Vesta studovat, se zde nevyučuje. Otakáro Vesta dopadl z obou pánů lépe, neboť se tedy nechal zapsat na místní Halwistovo vysoké učení alchymistické, ovšem Jonas Wreda musel vzít zavděk výukou u soukromníka, kterým byl jistý pan Revenan. Údajně slovnitý čaroděj, který se sice uvolil, že bude Jonase vzdělávat, ale nechtěl jej zpočátku ani ubytovat. Vše nakonec dopadlo dobře a oba pánové se vrátili do Liscannoru koncem léta s platnými certifikáty a osvědčeními.

Po dobu nepřítomnosti starosty obce Otakára Vesty (od předradostin do sečna 1084) jej zastupoval pan Luncius Nórienský, který s touto funkcí má bohaté zkušenosti a byl Vestovi doporučen minulým starostou.

V polovině poradostin se v Liscannoru odehrála pobojující událost. Do vesnice přijelo pět elfích jezdců, kteří vtrhli do domu Zama Hadrigerna, který nebyl přítomen a naposledy byl v obci spatřen na podzim roku 1083. Zastupující starosta, hostinský Luncius Nórienský, zburcoval přítomné občany a vyzval nájezdníky, aby svého konání okamžitě zanechali. Byl jimi hrubě odbyt s tím, že se jedná o jakousi soukromou záležitost. Elfové z opuštěného domu vynesli několik pytlů, údajně obsahujících hlavně dokumenty, a jeden navštívil obydlí Jorchena Kierkeho. Následně došlo k potyčce, po které vesníci kvapně opustili čtyři elfové a tři koně. Počinání nájezdníků nebylo do dnešních dnů nijak vysvětleno. Jorchen Kierke odmítl podat jakékoliv vysvětlení. Elfí koně byli později prodáni Kormanu Zlotému a Bachoru Kůprovi. Výtěžek šel do obecní pokladny. A na obecním hřbitově se objevil neoznačený hrob. Budoucnost možná poodhalí více o této události.

Skližen Jantermu se roku 1084 vydařila a bylo sklizené celkem pět vzácných plodů, které odkoupil za pěkných 7 500,- zlatých Zoltar Zemikosa. Výnos šel do obecní pokladny.

Podle některých zpráv černý Burbun, syn krolla Burbaba a černé Maji, skutečným jménem Burbun Šestý, slouží v královské armádě. Není však vůbec jasné, u jaké zbraně, a nakonec ani to, zda se jedná o armádu. Víceméně jistý je tedy pouze holý fakt, že Burbun pro svoji obživu používá nějakou zbraň. I tak je to pěkný pokrok u

dávno dospělého pacholka, který se nechal dlouhá léta žít chudou matkou.

V současnosti bydlí v hostinci U hrocha pan Malwo Lokýtko a Zifnab Lenthán.

Pro rok 1084 byly z obecní pokladnice vyplaceny následující částky. Škola obdržela obvyklých 1000,- zlatých. Rybníkář Pešek, hrobník Haardun a Gawin Ruindorský, starající se o obecní maštale a zeleň, obdrželi všichni rovným dílem 200,- zlatých.

Podle posledních zpráv z hlavního města se snad již blíží k vítěznému konci nevyhlášená a vleklá válka s Mallikornem. Gwendarron obsadil zbytek Gergelu a pokračující blokáda Mallikornského pobřeží královskou flotilou společně s obchodní válkou nadále dusila mallikornský obchod. Pouze ze samotného Mallikornu přišly ne zcela dobré zprávy, neboť povstanci na jihu, podporovaní Gwendarronem, nedokázali proniknout k hlavnímu městu Argyllu a museli takticky ustoupit.

Poslední letní dny roku 1084 pak přinesly další novinu. Na královský trůn v Argyllu dosedl král Armant a do válečného přístavu v Nurnu se začala vracet královská flotila. Zdá se tedy, že podivné válce je konec. Nebyly však vyhlášeny žádné oficiální oslavy. Na osobní dotaz starosty obce byla z nurnské radnice pouze potvrzena zpráva o korunovaci krále Armanta. Nic víc. I tak starosta usoudil, že se jedná o důvod k oslavě a za tímto účelem přivezl do Liscannoru zásobu jídla a pitiva. \* (vzhledem ke komplikovanosti a mnoha nejasnostem okolo tzv. gwendarronsko-mallikornské války neručím za všechny zmíněné informace uvedené v předešlém příspěvku. Ale i tak se sluší zvolat Sláva králi! - O.V.)

A důvodů k oslavě se v druhé polovině světla našlo více. Nejprve slavil pan Jonas Wreda dostavbu své nové kamenné věže. Druhý den se slavila korunovace mallikornského krále Armanta a hned následujícího dne si pan Bolbuch vzpomněl, že vlastně má narozeniny. Ne snad, že by znal přesné datum svého narození, ale proč to nestanovit zrovna na tento pěkný podzimní den. Na tomto místě je ovšem třeba podotknout, že úředně se trpaslík Bolbuch narodil 1.1.981. Inu záminka k oslavě se najde vždy. A tak se slavilo hned tři dny po sobě.

V čase podzimním pak Bolbuch přinesl do hospody U hrocha zprávu, že z domu Jorchena Kierkeho zaslechl dětský pláč. Tato informace vyvolala poměrně vzrušenou debatu. Poté, co roku

1082 tragicky zemřel malý Doren Kierke a následně Jorchena manželka Dorynis přišla o nenarozené dítě, je známo, že další děti v domě č.p. 29 nejsou. Jorchen s manželkou tráví většinu roku mimo obec a pokud se v Liscannoru zdržuje, tak prakticky nevychází z domu a odmítá s kýmkoliv komunikovat. A když už, tak pouze přes dveře. Ani Jorchen, ani jeho žena nikoho neinformovali o případném novém přirůstu do rodiny. Bachor Kůpr dokonce řekl, že Bolbuch pouze slyšel mrouskající se kočky a i někteří další poukazovali na trpaslíkův stárnoucí sluch. Více k této informaci - neinformaci není známo. Starosta obce přesto vyzývá Jorchena či Dorynis, aby **pokud skutečně došlo** k radostné události a narodil se jim potomek, učinili řádné ohlášení z důvodu zápisu do obecní matriky, udělení obecního občanství, vyplacení porodného a případným dalším nezbytnostem, které jsou s narozením dítěte spjaté. Nebo alespoň dali vědět, že dítě získalo občanství jiné obce.

A tímto končí novinky pro rok 1084. Uvidíme, co přinese další rok.

*Otakáro Vesta, přednovorok 1084*

## Vážený pane řídící...

Vážený pane řídící a milý kolego,

Vzhledem k trvale špatnému hodnocení žáků obecné školy v předmětu tělopružba Vás prosím o možnost osobní návštěvy při výuce tohoto předmětu, který vyučuje kolega Al Rahem. Rád bych si udělal alespoň rámcový obrázek o tom zda nejsou nastavená kritéria u toho předmětu moc přísná.

S úctou - Otakáro Vesta, starosta

## Pane starosto...

Pane starosto,

váš dotaz chápu a rozumím mu. Rozumím i zájmu, který při sebemenším podezření na možné pochybení musíte projevit. Vězte, že škola je vám jakožto starostovi obce vždy otevřená. S kolegou Rahemem, který na škole zastává místo pomocného učitele stejně jako vy, vše domluvíme, a Al-Rahem vám poskytne veškerou součinnost.

Budu jen rád, když si na věc učiníte

vlastní fundovaný názor, o němž, věřím, mě jakožto řídícího školy zpravíte.

V případě, že objevíte pochybení nebo naleznete řešení, budu se vaším sdělením vážně a seriózně zabývat. Slovo starosty obce má velkou váhu.

Pokud si mohu troufat požádat oplátku o něco já vás, učíte si, prosím, názor, jaké (a zda vůbec) vztahy ke škole a jejím frekventantům chová pan Zifnab Lenthán. Množí se řeči, že do budovy, do níž má vstup zakázaný, nepovoleně proniká a kontaktuje žáky nad rámec běžných společenských zvyklostí, a to jak ve škole samé, tak v jejím okolí. Také se prý představuje jako liscannorský učitel Lenthán, a to i v ulicích města Nurn. Důrazně podotýkám, že se zmíněné zprávy pohybují v rovině spekulací. Nebylo by však záhodno je z pouhého pocitu jejich nepodloženosti ignorovat. Jedná se přeci především o zdravý vývoj liscannorských dětí, v druhé řadě pak o dobrou pověst školy.

S úctou a přáním příjemného dne,

Jonas Wreda

## Salida - druhá část

*Kronikový zápis z družinové výpravy  
z jara roku 1079 sepsal Jorchen Kierke*

### Žlutý strom

Druhého dne opět došlo na sekáče, ale prales v této části ostrova nepůsobil tak neprostopně jako tam v horách za torzem Nové pevnosti. Přesto Nurnští pochodovali celý den až do úmoru a v zelené tmě džungle navečer rozbili ležení. Ignác s Rasmanem se tvářili, jakože mají přesný pojem o správnosti směru a o poloze kumpanie v divoké krajině, ale vzhledem k jejich zkušenostem spíše opak mohl být pravdou. Možná zaujali jedinou myslitelnou pózu zoufalých mužů, kteří své zoufalství musí bedlivě skrýt, jinak by mohli být seznáni nepotřebnými. Družina tedy připravila tábor. Vůdce s hobytem Vestou zatím opustili ležení s tím, že se poohlédnou po okolí po nějakých bylinách. Tím pádem zůstala družina bez velení, a tím hůře, že časem padla hluboká noc a ti dva se stále nevraceli. Vyčkávající druzi, nevědouce, co činit, alespoň rozdělali oheň, aby pyroforská dvojice měla v zelené tmě, teď už černé jako tuš, alespoň nějakou šanci ležení objevit.

Ti dva dva se ale nakonec vrátili, bylo patrné že si sáhli na dno, a vleklí dlouhé mrtvé tělo

tlustého hada. Vůdce pravil, že když už jednou hoří oheň, mohli by Nurnští toho hada opéct a povečeřet, aby jeho smrt nebyla tak úplně zbytečná. Zemikosa nabodl zabité zvíře na uříznutý prut, zasadil prut do vidlic z větví, otáčel jím nad plameny a zvěstoval, co všechno na obhlídce okolí s Vestou zjistili. Ukázalo se, že z hlediska působení kumpanie na Salidě vlastně nic. Had začal vonět, avšak někteří dobrodruzi vůdcem nabídnutou večeri odmítli s tím, že Zemikosa hada před pečením nevykuchal. Takový Swen Dolbich ale přijal nabídnutou porci s povděkem a labužnický si pomlaskával. Na Malwa Lokýtko vyzbyla hlava, ale ohlodal svůj příděl s chutí. Zanedlouho se mu ale udělalo zle, tak strašně zle, že exotickou večeri vydávil. Za útrpných zvuků Lokýtkova dávení se družinici uložili ke spánku. Hlídka udržovala plameny ohně jen na výšku pěstí. Takovému ohni se říká strážní skomíráček.

\*\*\*

„Už je to lepší?“, zeptal se po ránu Korman Zlotě na hobitův zdravotní stav.

„Jo“, odvětil Malwo Lokýtko.

„Neměls asi žrát tu hlavu, víš?“.

„Moh jsem si snad vybrat!?!“, odsekł hobit, „Dali jste mi snad na výběr!?!“.

„Asi ne... Ale nemusels to žrát vůbec“.

„Měl jsem ukrutnej hlad“.

„Musíš se víc snažit“, poplácal hobita mateřsky po ramenou vůdce, „Abys nebyl na vocase potravního štrůdlu“.

„Já jsem ale přece vejš než třeba Haakon... Nebo ten potrhlej Diaron“.

„To samosebou jseš, ale bejt vejš porád eště nestačí. Musíš se vo svý místo drát jak vzteklej pes, jinak na tebe zbyde porád jen ta hlava“.

„Hm“, pokrčil rameny Malwo.

\*\*\*

Jorchen Kierke, který na čele družiny nechtěně zastával Bolbuchovo místo, ale také i místo své profese, po pár hodinách pochodu pralesem ve směru, jenž vytýčili Alkorovi muži, oznámil, že narazil na otisky šlápot humanoidních bytostí. Stopy však po bližším ohledání označil za vyčpělé několik dní. Přesto se jednalo o závažný doklad přítomnosti Pavoučího lidu i v těchto končinách a druhům v myslích ožily mmutné vzpomínky na události na náhorní planině a Pelíškovu smrt. Rasman s Ignácem se zatvářili vysloveně poplašeně. Vůdce po krátké poradě rozhodl, že družina prozatím nechá stopy stopami a bude se dál držet v původně vytýčeném směru. A tak se stalo, že byl objeven Žlutý strom.

„Žlutej strom!“, zavýskł Zemikosa a obrátil se na Vestu, „Já mám snad vlčí mhu! No řekni! Šálí mě zrak nebo ne!?!“.

Vůdce shodil batoh a vyhledal svůj umolousaný herbář. Z herbáře vytáhl pokreslený

list, na němž bylo tlustými písmeny napsáno Žlutý strom. Otakáro Vesta vzal lejstro do dlaní, obhlédl strom před družinou, potom strom na papíře a pravil: „No jo, asi to tak bude“.

„Našel jsem Žlutej strom!“, povyskočil radostí vůdce a vyhlásil přestávku na odpočinek.

Potom se s Vestou v patách rozeběhl ke kmeni a ti dva se jali trhat žlutavé listí.

Nurnští dřepěli na batozích, ztěžka oddychovali a naslouchali Ben Diaronovu obšírnému vyprávění, jakým překážkám v Salidě čelil, když tam čekal na dopis, který stále nepřicházel.

„Jsem rád, že jsem vás potkal, chlapi“, svěřil se Nathaniel Ašer Ben Diaron, „Už jsem nevěděł kudy kam. Utratil jsem totiž veškerý peníze“.

\*\*\*

Navečer se Nurnští opět utábořili, vyčerpaní až k smrti. Vůdce pověřil hraničníka průzkumem blízkého okolí a k ruce mu přidělil Korman Zlotěho. Využit kouzelníkova animalia k průzkumným přeletům tady v pralese nebylo možné, a proto bylo nutné se uchýlit k obyčejným praktikám. Tedy ke stopování a vizuální obhlídce. Průzkumná skupina se navrátila za soumraku v zuboženém stavu. Nebýt Rúť, nevrátila by se možná vůbec. Korman Zlotě obětavě podpíral Kierkeho, který vlekl jednu nohu za sebou a něco nezřetelně blábolil. Z kouzelníka se řinul pot a divoce gestikuloval, ať mu někdo přispěchá na pomoc.

„Kierkeho kous had!“, křičel Korman, „Had ho kousl!“.

„Polož ho semka!“, zvolal Vesta a začal se přehrabovat v tlumoku.

Hledal ty sežvýkané léčivé listy, co tenkrát pomohly Swenovi. Pelíšek byl mrtvý a Jorchen dlel v mrákotách. Jiný hraničář se v družině nenachíazel. Nezbylo než doufat, že hojivé listí pomůže.

„Kous ho jenom jednou, pak šel hnedko po mně“, vysvětlil Zlotě, „Nebejt Rúť, tak jsme tam skápli voba a nikdo by naše kosti do konce věků nenašel“.

Swen Dolbich roztrhl žlutolicímu hraničáři kalhoty v místě uštknutí a Otakáro Vesta přiložil bylinnou žvýkaninu.

„Naštěstí ho ta svině jenom štrejchla, podívej“, ukázal Dolbich na ránu.

„Normálně takhle vodevěřela hubu“, vycenil kouzelník zuby, „A cvak! Přehryzla ho vejpůl. Nekecám!“.

Ben Diaron naslouchal s otevřenou pusou.

„Zuby jak nože! A cvak! Na dva kusy!“.

„Kierke vomdlel“, oznámil Swen.

„Ještě než na něj padly mráкотy“, obrátil se na Gurduťana Zlotě, „Kouzliš. Myslim tím, že se

zaléčil...“.

„Takže by to s nim mohlo bejt dobrý?“, zeptal se Haakon.

„Uvidíme“, odvětil Vesta, „Když přečká noc, budeme moudřejší“.

„Ještě jsou dvě věci, který jsme zjistili“, připomněł kouzelník původní úkol průzkumné výpravy.

Především se svěřil s domněnkou, že had útočil cíleně, že na něj určitě nešlápl. Chování jedovatého plaza mu přišlo nezvyklé. A ta druhá věc - narazila v takovém malém sedle na stopy velkého ještěra.

„Musel bejt aspoň půldruha sáhu velkej a do dýlky tak čtyři i s vocasem. Alespoň co ze stop vyčet hraničník“.

„To na nás tady teda číhaj vopravdu hnusný hovádi“, pokýval útrpně hlavou Malwo.

„To teda, sata, že jo“.

### Sídlíště

Noční hlídka, kterou o psí hodině drželi Swen Dolbich s Nathanielem, spustila poplach. Rozespálí druzi se chopili zbraní a rozespale mžourali do tmy. Z ohně zbyly už jen žhnoucí uhliky.

„Co se stalo?“, sykl voják Ignác po chvíli ticha, kdy družinici setrvali ve vyčkávacích pozicích.

Černočerná tma kolem působila nezvykle tiše. A to bylo právě divné.

„Někdo je v lese“, zašeptal Dolbich, „Někde kolem nás“.

„Ať nikoho ani nenapadne přihodit na voheň“, upozornil vůdce.

„Nezdálo se vám jenom něco?“, zeptal se Otakáro Vesta.

„Určitě ne“, špitł Nathaniel, „Někdo tam určitě je“.

„Kolik může bejt vůbec hodin?“, zazněł slabý hlas Jorchenův.

„Ty žiješ?“.

„Zdá se, že jo...“.

Lvici Rúť svítily oči zelenkavým přísvitem, odrazem sporých paprsků měsíce, kterým se podařilo prodrat korunami stromů až ke kořenům pralesa. Zvíře nasávalo vlhký vzduch a nespokojeně mručelo.

„Vyměníme hlídku“, rozhodl vůdce, „Dolbich si to protáhne až do rána a já mu vypomůžu“.

Swen Dolbich neremcal. Chápal vážnost situace. Pokud se kolem někdo potloukal, určitě bylo lepší, když budou bdít chlapi, co pro ránu nejdou daleko.

„Všichni se voblíkněte do zbrojí a zbraně nechte hezky po ruce“.

„Halt tahle noc nebude tak příjemná, jako ty předtím“.

„To teda nebude...“.

\* \* \*

Zoltar se Swenem dřepěli ve stnulých pózách a se zbraněmi položenými na klíně nehybně naslouchali zvukům lesa. Siluety okolních stromů pomalu ale jistě obnažovaly tvary. Jitřilo se. Oba muži si byli jisti, že v lese se potichu pohybuje nepřítel. Nepřítel, který se vyzná, který tu je jako doma a vyčkává na příhodnou chvíli k útoku. Útok přišel s rozběskem. Swen zahlédl první pohyb a sykl k Zemikosovi. Ukázal tím směrem. Ale to už Pavoučí lid vyhrézl zpoza stromů. Hlídka spustila v pořadí druhý poplach. Útočníci se za divokého pokřiku vyřítili vpřed. Byli všude kolem.

„Kruhová vobrana!“, zahromoval vůdce Nurnských, „Kruhová vobrana!“.

Než se prvním Ušatcům podařilo doběhnout, Nurnští už stáli na nohou v neuspořádaném kruhu se zbraněmi hotovenými. Kryli si navzájem záda v očekávání drtivého střetu. Ačkoli útočníci ztropili značný bojový ryk, ukázalo se, že nejsou až zas tak početní, jak se prve mohlo zdát. Srážka byla drtivá, domorodci působili značně zavile, každý z druhů se staral o svůj kus prostoru. Přesto šarvátky jak vzplála, tak rychle pohasla. Nepřátelé početně převyšovali Nurnské jenom o pár mužů, kteří sice zasadili bolestivé rány, ale ve vykrývání odvetných ran se nemohli ozbrojencům rovnat. Brzy jejich nehybná těla lemovala nepravidelný kruh vytvořený nurnskou obranou. Nurnští ale také přišli o jednoho muže, vojáka Rasmana.

Ignác byl blýdý jako křída a vyzvrátil žaludeční šťávy. Přišel o přítele, který byl podle všeho první mrtvolou, na kterou kdy takhle zblízka popatřil. Nebyl vůbec schopen slova a třásl se zimnicí. Byl to vlastně ještě kluk.

„Alkor nebude rád, až se to dozví“, posteskl si Korman Zlotě.

Jednooký Haakon se sklonil nad jedním z útočníků, poklekl na kolena a mrtvého očichal. Potom se přesunul k dalšímu.

„Co to děláš, chlapec?“, ozval se Swen Dolbich.

„Páchnou vohněm“, odušil elf Haakon.

„To se asi dá čekat“.

„Páchnou vohněm hodně silně“, nedal se jednooký muž, „Někde blízko budou mít tábořiště“.

„Jak je na tom Kierke?“, otočil se vůdce.

„Rubal se a celkem to ustál“, řekl Malwo

Lokýtko.

„Takže je na tom dobře“.

Hraničník pokrčil rameny.

„Takže se budeš držet stop. A ty, Kormane...“.

„Co já?“.

„Vypustíš Čimčára. Tábor by mohl bejt z vejšky vidět. Nebo aspoň čmoud“.

„Jasná věc...“.

\* \* \*

Nurnští táhli pralesem jako honiči psi. Rasmanova smrt jim ležela v žaludku a jeho tělo nechali ležet tam, kde vypustilo duši. Byli přesvědčení, že Pavoučí lidé patřili k jinému kmeni a neměli tedy kloudný důvod takhle surově Nurnské přepadnout. Jorchen držel stopu, která zpočátku působila chaoticky, ale nakonec nabrala uspořádaný směr. Byl přesvědčen, že ti lidé je neobjevili čirou náhodou. Museli o nich vědět, nebo alespoň instinktivně jejich přítomnost vycítit. Možné také je, že družinu při postupu pralesem už dříve sledovali zvědové. To se zdálo pravděpodobnější.

„Mám to před vočima“, zarazil spoludruhy kouzelník, „Vrátil se Čimčár“.

„Nikde tu černou potvoru nevidím...“, rozhlédl se kolem sebe Swen Dolbich.

„Je tam, nahoře... A navíc je neviditelný...“, zdvihl paži pan Zlotě, „Vrátil se. A našel jejich sídliště“.

Vůdce rozložil mapu.

„Kde?“.

„Asi tady. Přibližně tady...“.

Korman popsal, že tam, kde zabodl do mapy prst, se rozkládá primitivní sídliště sestávající asi z tuctu dmnových chýší.

„Je to divný...“, odušil na závěr popisu.

„Co je divný?“.

„Pokusil se na něj, na chudáka, zaútočit nějakej velkej pták“.

„Je divný, že se na něj pokusil zaútočit, nebo že ten útok přežil?“.

„Divný je“, odvětil s vážnou tváří Korman Zlotě, „Že byl Čimčár neviditelný. Jen díky tomu asi přežil...“.

„Jo, to dává smysl“, přitakal Otakáro Vesta.

„Jak je ale potom možný, že na něj ten velkej pták zaútočil?“.

Na tu záhadu Nurnští při nejlepší vůli nenalezli odpověď. Ale usnesli se, že pokud se věci sebehly tak, jak kouzelník vypověděl, měli by postupovat s maximální obezřetností. Zoltar Zemikosa nad mapou vysvětlil, že se druží přiblíží pod kopec a potom jej na úpatí obejdou po vrstevnici.

„Dobudeme homoli z vopačný strany“.

„Jo“.

„Pěkně pomalu, žádný tlačení na pilu. Není kam spěchat“.

„Ne, to teda vážně není“, pokýval hlavou na znamení souhlasu Malwo Lokýtko.

\* \* \*

Nurnští se za hraničnickovy občasné

kontroly stop v lesní prsti přiblížili k homoli. Dosud přes prales nebyly prudce se zdvihající srázy terénního útvaru vidět, ale viděl je Kormanův animalio. A ten také skrze svého stvořitele oznámil, že znovu zahlédl na nebesích plachtit toho velkého ptáka.

„Teď se mi nesmějte“, řekl kouzelník, „Ale přijde mi to, jako by ten pták nahoře vartoval“.

„Vochočenej pták?“.

„Asi jo, vypadá to tak“.

„Hele, Kormane“, napadlo Otakára, „Nemoh by ten pták bejt taky něčí animálio?“.

„Takhle velkej pták? Neznám nikoho, kdo by to dokázal“, zakroutil odmítavě hlavou Zlotě, „Nikdo nedokáže přivést na svět tak velký zhmotnění. Teda aspoň nikdo, koho mám v povědomí“.

„Na druhou stranu zase nemůžeš znát každýho“, podotkl Nathaniel, „Třeba u nás v Diaronu...“.

„Nikdo by to nezvládl, ti říkám. Ani Tenquee ne“.

„Kdo je ten Tenquee?“.

„No přeci velmistr z Nurnský university!“.

„Aha... Jo, no jo...“.

\* \* \*

„Hele, Ignáci“, napadlo najednou Malwa Lokýtko, „Nemůže bejt náhodou ten kopec, co je před náma...“.

„Ano?“, pohlédl naň vyplašeně voják.

„Nemůže ten kopec bejt ten samej kopec, co nás k němu poslal setník Alkor?“.

Nurnští se zastavili.

„Je to on“.

„Takže v Šedý pevnosti všichni vědí, že je tady pahorek posetey krvelačnejma domorodcema?“, zamračil se vůdce, „A nikdo vo tom ani nepípнул?“.

Ignác zkroušeně pokrčil rameny.

„A vy dva s Rasmanem jste celou cestu mlčeli jako hroby!? I po tom prvním poplachu?“.

„Velitel Alkor přikázal...“.

„Jo, tak Alkor přikázal!? A Rasman na to přikázání šeredně doplatil“.

„Mohlo nás bejt takovejch klidně víc, co na to nevěděni mohli doplatit“, pravil Otakáro Vesta.

„A co na tom kopci teda je za lidi?“, zeptal se Swen Dolbich.

Ignác vysvětlil, že na pahorku se nachází sídliště kmene divokých Salid'anů. Byl tehdy spolu s Rasmanem členem oddílu, kterému byl svěřen úkol pahorek dobýt a domorodce z oblasti vytlačit hlouběji do vnitrozemí. Na vrcholu kopce setník Alkor plánoval zbudovat stálý strážný post.

„Narazili jsme tenkrát na tvrdý odpor“, přiznal voják, „Byli jsme Divokými rozprášení ještě

na úbočí, většina mužů přišla tenkrát o život nebo zmizela v lesích. Vlastně se spasila jenom část zadního voje, která měla příležitost zavčas vzít do zaječích“.

„Tím se vysvětluje, proč na kumpanii tak nelitostně zaútočili“, ozval se Jorchen, „Už měli zkušenost, že z cizáků nic dobrého nekouká“.

„A tím se taky vysvětluje, proč si Alkor postěžoval na nedostatek mužů...“.

„Tohle všechno jsme měli vědět předem“, pokáral Zemikosa Alkorova muže, „Je ti to jasný!?“.

Muž tiše přitakal.

„Co teda budeme teďko dělat?“, obrátil se Otakáro na vůdce.

„Když už jsme jednou tady, tak ten kopec dobydeme“, rozhodl vůdce.

„Jasně...“, souhlasil s rozhodnutím Haakon.

\* \* \*

Družina obezřetně obešla kopec a začala v rozvolněném hrozu stoupat. Les pomalu řídl, druží už na okolních dřevinách zaznamenali i známky lidského konu. Korman Zlotě prohlásil, že Čimčár objevil nahoře ve svahu vstupy do jeskyní a také lidi. To domorodé sídliště nebylo koncentrované do jednoho místa, nory byly rozeteté po úbočí homole v nepravidelných shlucích.

„I ženský a děti jsou tam“, podotkl kouzelník, „A hořejí tam varný vohně. Tak půl míle tímhle směrem“.

Zemikosa přeformoval muže do útočné formace.

„Pokád se nevzdaj, rubem všechny“.

„Úplně všechny?“.

„Řek jsem všechny...“.

\* \* \*

Blízko ústí jedné z děr došlo k prvnímu boji, který vzplanul po nenadálém útoku ze zálohy. Ten národ byl tedy o příchodu cizinců předem zpraven. Nurnští ve chvíli prvotního překvapení zakolísali, ale vzápětí se s řevem vyřítili vpřed a prostranství kolem varných ohňů v návalu bojové vášně doslova vymasakrovali. Pouze jednomu domorodci se podařilo zmizet v bezpečí jeskyně. Bylo znát, že bez ochočených pavouků se divoký lid s Nurnskými nemůže měřit. Přesto však bylo na místě udržovat maximální bdělost. Vůdce usoudil, že nemá valného smyslu uprchlíka v předpokládaných podzemních prostorách pronásledovat a vyhlásil krátkou přestávku na odpočinek. Uprchlý muž se beztak v podzemí musel vyznat a dalo se očekávat, že vyhlášení poplachu by družiníci tak jako tak nezabránili.

## Zemní elementhalio

„Tak jdeme na věc“, plívl si vůdce do dlaní a pevně uchopil zbraň, „Srot'te se do formace“.

Korman Zlotě zažehl lucernu a Numští uspořádali řady.

„Nebo ne. Počkejte ještě...“.

Zoltar Zemikosa si ulízl zbytky vlasů a dumal. Potom řekl, že se pokusí zmotnit zemní elementhalio, odevzdanou bytost, magický slepenec z hlíny, větví a kamení.

„Ty bys to zvládl?“, zeptal se Vesta, „Myslím tím tady a teď?“.

„Nedělal bych to poprvé... vzpomeň si na Nordwaith“, odušil Zoltar, „A prostředky mám...“.

„Víš, jak neslavně to tenkrát v Nordwaithu skončilo...“.

„Tady ale není žádný město a žádný civilisti. Tady je jenom prales a Ušatci. Tady se přece nemůže nic mignout“.

„To máš asi recht“.

Zoltar Zemikosa předestřel, že pokud se mu zemní elementhalio podaří zmotnit, což samo o sobě nebylo zcela zaručené, pošle ho do jeskyní a nechá jej tam odpálit Vestovy rachejtle. Otakáro potvrdil, že rachejtle vhodné k takovému účelu nese v batohu a že je jenom trochu upraví.

Zatímco si vůdce družiny připravoval propriety na obřad vzkříšení, Nathaniel byl pověřen úkolem zneviditelnit se a porozhlédnout se po blízkém okolí. Jednalo se o první Ben Diaronův průzkum a nezkušený kouzelník se jej ujal s tichými rozpaky. Numští však soustředili pozornost především na vůdcovo počínání. Obřad započal, Zemikosa obrátil tvář k nebesům, rozepjal paže a zhluboka nasál vlhký vzduch.

„Hej, Pane!“ zvalal znělým hlasem, „Hej, Pane země, sešli mi pomocníka na této cestě...“.

„Vo jaký cestě to mluví?“, pošeptal Dolbich k Vestovi.

„Hubu drž...“.

Numští druzi v konsternovaném údivu dál přihlíželi něčemu, co se tak často nevidá.

„Pošli mi pomocníka na této cestě!“.

Neuvěřitelné se stalo skutkem. Zdvihla se pralesní prst', zavířila a s tím, jak vír rotoval stále rychleji a nasával další hlínu, větve a kamení, v jeho oku se zmotňoval obrys, hrouda materiálu, která postupně nabývala pevných kontur rozředlé bytosti. Potom náhle vír ustal a zbytky prsti dopadly zpátky na zem. Zoltar se tvářil vyčerpaně, ale šťastně. Před ním se nebybně trčila neforemná hnědá postava s podivně krivýma nohama zvící výšky trpaslíka.

„Vyved se ti“, pochválil přítele Otakáro Vesta, „Vopravdu, to teda klobouk dolu“.

„Jo“, odvětil Zemikosa a otřel orosené

čelo rukávem, „Taky myslím, že se mi poved“.

„Akorát ho příště zmotni s rukama. Já jen kvůli těm rachejtím“.

Opravdu, Zemikosou stvořené zemní elementhalio mělo všechno, jenom ruce ne.

„Tak halt ty rachejtle vodpálíš ty, no...“.

\*\*\*

Zemikosa vyštěkl příkaz a elementhalio odpajdalo do útrob jeskyně. Numští před vstupem vytvořili široký půlkruh a alchymista Vesta zatím připravil rachejtle k zážehu. Ozval se hlas neviditelného Nathaniela, že to tady kolem jeskyní obešel a že je přesvědčený, že uvnitř se ukrývají lidé.

Z díry se ozvaly rány a bolestné výkřiky.

„Za chvíli vyleze ven!“, připomněl

Zemikosa, „Připravte se!“.

Sluneční paprsky dopadly na tvorova hnědá záda, jež se vynořila z temnoty. Bezruké elementhalio couvalo a kopalo kolem sebe. Ušatci do něj bodali oštěpy, obklopili jej jako mravenci. Hnědý tvor náhle učinil dlouhý přískok vzad a v tu chvíli Numští zvně zaútočili střelnými zbraněmi a kouzly. Divoši neměli žádnou šanci. Otakáro Vesta odpálil rachejtle do chřtánu země, která se následně otřásla detonací. Zdálo se, že se bojová strategie setkala s úspěchem a Zemikosa nařídil opakovat postup u druhé z děr.

\*\*\*

Zemní elementhalio vyhřežlo z podzemí pod ještě větším atakem domorodců, tentokrát však Pavoučí lidé zavčas pochopili, že hnědý tvor je pouze vábnice, ale pravé nebezpečí plyne od okolních střelců. Část malých mužů se oddělila a vyřítla se vstříc improvizovaným palpostům. Navíc z útrob jeskyně vyběhli pavouci.

„Pavouci!“, zaječel neviditelný Ašer Ben Diaron a ukryl se za pařezem.

„Zážeh!“, vykřikl Otakáro Vesta, aby upozornil na následnou detonaci.

Ústí jeskyně se otřásl výbuchem, který do vzduchu vymrštil hlínu, kamení a fragmenty chitinových skořepin. Elementhalio kopalo kolem sebe a drtilo měkká těla útočníků. Pavoučí lidé ale brzy seznali, že pokud nechají toho tvora tvorem, už je nepronásleduje. Elementhalio mělo své rozkazy a vůdce Numských byl zaneprázdněn šarvátkou natolik, že nebyl s to další tvorovi vydat. Hliněné stvoření dál setrávalo na místě a kopalo nohama kolem sebe, i když už u něj dávno nikdo nezbyl. Vesta odpálil další rachejtli. Snažil se zabránit, aby se tu objevili další pavouci. Opakované detonace plnící vzduch prachem a dýmem, ale i roztrštěnost družiny do odlehlých skupinek, jež se počaly probíjet zpátky ke středu prostranství, způsobily obrovský zmatek. V nastalém zmatku Haakon omylem zasáhl Dolbicha do zad a ten poklesl v kolenou. V naprostém chaosu

se zjevil Nathaniel, který zabodl kopí do jednoho z protivníků dotírajícího na Malwa Lokýtku. Nejdřív se zmotnila hlavice, potom ratiště a na jeho konci Ben Diaron od pasu nahoru a souběžně od pasu dolů. Vzápětí meč kopí skrze skrumáž a prchl. Vržena zbraň neomylně prošla Dolbichovi stehnem. Tentokrát sebou válečník plácl do prachu a plival kletby s krvavými hleny. Každý se bil, seč mohl, na každém viselo několik protivníků. Korman Zlotě kouzlil jak divý, nebylo pochyb o tom, kdo má na svědomí barevné zášlehy ozvlášťující zadýmený prostor. Otakáro Vesta se zbavil dotěrných nepřátel, vyhledal krytou pozici a jal se střilet jedovými šípy. Brzy se mu po boku vyloupl Malwo Lokýtko.

V nastalém zmatku se ale v zádech Numských zmotnil nějaký muž a rozepjal ruce. Toho si ale Numští v zápalu boje nevšimli a nevšimli si ani, že listí na zemi zašvevelilo a z prsti vyběhlo hejno malých pavoučků. Jako první šamana zahlédl Lokýtko a zastřelil muže jedovou střelou jako podsvínče. Bylo takřka dobojováno.

„Já té majznu sochorem!“, vyhrožoval Haakonovi těžce zraněný Dolbich, „A toho, co do mě zapích to kopí na prasata tak!“.

„U všech bohů!“, zalamentoval Korman Zlotě a rozeběhl se do lesa, „U všech bohů!“.

Leželo tam nehybné tělo znetvořené kousanci. Pavoučci se rozprchlí do všech stran a poplašeně šustili v listí.

„Kdo to je?“, hýkl zadýchaně Jorchen Kierke, když doběhl ke Zlotěmu.

„Nathaniel...“.

„Dejchá?“.

„Ani vomylem...“.

\*\*\*

„Čimčár opatrně prohlíd ty jeskyně“, řekl smutně Korman Zlotě, „Naštěstí tam doutnaly vohýnky, takže si nestrhnul vaz vo stěny“.

Kouzelník řekl, že každá z těch děr se napojuje na centrální štolu vedoucí někam na vrchol kopce. Dále vysvětlil, že tam nahoře se rozkládá ta vesnice, o níž už hovořil dříve po prvotních průzkumech, a tam že se všichni ti, co přežili, srotli.

„Soustředěj se na vobranu, a to je dobře“, zhodnotil hlášení Zemikosa, „Takže útočit nejspíš nebudou“.

A potom vyhlásil odpočinek do podvečerních hodin.

„Navečer zaútočíme“.

\*\*\*

Numská družina v uvádajícím odpoledni podle plánu vyrazila na závěrečnou zteč. V podzemí v úzkém prostoru štolý Zemikosa navrhl, že když už tu jednou elementhalio je, mělo by se do důsledků využít. Určil Malwa Lokýtku, aby zemní elementhalio doprovodil a podal následné svědectví. Potom vybavil hliněné stvoření úsečnými

příkazy.

\*\*\*

Mihotavý plamínek lucerny v temnotě vyčkávací Numští zahlédli na opačném konci štolý asi za hodinu. Malwo Lokýtko došel až k ležení postavil lucernu na zem a usadil se vedle ní. Vrátil se sám. Řekl, že ústí štolý na povrch strážilo několik nepřátel a že je hliněné stvoření rozmazalo po stěnách.

„Dobře teda“, řekl vůdce, „Popojdeme dál“.

Numští sebrali tlumoky a zbraně a vyrazili na pochod.

Značně osekané elementhalio se znovu stalo pilířem družiny v době, kdy už se venku šíralo. Kvůli valem se blížící noci bylo třeba jednat rychle a bezodkladně.

„Vpřed!“, zařval Zemikosa a Numští se vřítli na planinu mezi chýše.

Korman Zlotě si všiml orla, kroužícího na obloze, a nakázal Čimčárovi ukrýt se v bezpečí štolý.

„Drvte je!“, houkl Swen Dolbich, belhal se vpřed a divoce máchal mečem nad hlavou.

Haakon zakoulel okem a vydal bojový skřek.

Zbytky Pavoučího lidu vyhřežly z chýší a postavily se na poslední zoufalý odpor. Jejich prořídle řady ale posílili pavouci, a těch věru nebylo málo. Numští rozvinuli řadu. Bylo jasné, že se tady někde nalézá šaman, a ten bude mít jistě co do činění i s orlem, totiž že skrze něj udržuje přehled. Došlo ke kruté řeži, při níž se pahorek proměnil v tratoliště krve, jež se pomalu vpíjela do zdusaného prachu.

„Držte linii!“, křičel Otakáro a neúnavně pálil jeden šíp za druhým.

Padl Ignác a potom uhynula Rút. Dostala se do kleští, ze kterých nebylo úniku. Jorchen byl vzteky bez sebe a máchal mečem. Nebezpečně blízko svištěly Lokýtkovy šípy. Korman Zlotě se oháněl holí a marně pátral po šamanovi. Najednou se pavouci obrátili na úprk.

„Musel někam zalízt!“, vykřikl kouzelník, ale už nevysvětlil, koho má na mysli.

„Vorel letí pryč!“, upozornil Haakon, „Letí pryč!“.

Korman Zlotě se duševně spojil s animaliem a vydal mu příkaz. Mezitím se odpor Pavoučího lidu zhroutil. Poslední muži byli pobiti a Numští složili zbraně. Kierke se smutně sklonil nad nehybnou Rút.

„Znehybni!“, houkl vůdce na hnědého tvora a ten okamžitě uposlechl.

„Támhle vzadu je nějaká svatyně“, ozval se Korman, „Svatyně jako na pláních!“.

„Vopatrně, chlapi“, vyzval k ostrážitosti Otakáro, „Můžou se tam skrejšvat další“.

Když se Nurnští druzi přesunuli ke vstupu do svatyně, padla noc. Vnitřní prostor se skutečně a podle předpokladu stal útočištěm posledních zoufalých zběhů. Hobit Vesta dolů odpálil rachejtli a o zbytek se postarali Swen Dolbich s Haakonem. Po ohledání útroh svatého místa Nurnští usoudili, že šamanovi kmene se nejspíš závčasů podařilo uprchnout.

„Vypálíme vesnici?“, zeptal se Swen, když Zemikosa dloubal barevné kameny z posvátného zpodobnění pavouka.

„Dneska ne“, odvětil Zoltar, „Dneska se tady utáboříme“.

Noční hlídky té noci držely u malého ohýnku obzvláště bedlivou stráž, kdyby se vrátil šaman Pavoučího lidu. Ale ten se nevrátil.

### Nejrychlejší sekáč

Když vyšlo slunce, krev už byla vsáklá a zaschlá. Mouchy bzučely a tvořily tmavá hejna. Leskly se v paprscích jako klenoty. Zelené, modré, černé jako obsidián.

„Co to dělaj ty dva?“, pohodil hlavou ke Kierkemu s Dolbichem, kteří se skláněli nad ztuhlým zvířetem, Korman Zlotě.

„Stahujou Rúť, bych řek“, odušil Malwo Lokýtko.

„Fuj“, stáhl tvář odporem Otakáro, „To je teda fakt hnusný“.

„Jo, je to hnusný“, souhlasil Korman.

„Mně to hnusný nepřijde“, loupal okem Haakon, „Znám plno hnusnějších záležitostí“.

„A mně je to úplně jedno“, pravil Zemikosa, „Hlavně když je klid“.

„Je to hnusný“, nedal se pyrofor, „Stáhnout z kůže kamaráda, to se prostě nedělá“.

„Víš ty co, Otakáro?“.

„Ne“.

„Využijeme toho a porozhlídáme se po okolí“.

„Po čem?“.

„No po kytkách přece“, poklepal Zemikosa významně na svůj herbář, „A když se poštěstí, vobjevíme třeba další Žlutej strom“.

„Haakone, pod' nám pomocť“, zdvihl se v dálce Swen Dolbich s rukama krvavýma až po lokty, „Nák se nám to trhá“.

\*\*\*

Nurnští se líně povalovali v suché trávě, když zaslechlí vzdálený hlaloh. Někdo se štrachal do kopce, ale Zemikosa s Vestou by se takhle neopatrně určitě nechovali. Navíc to hlučení přicházelo z jiné strany, než v kterou vydali alchymisté. Druzi zalehli a čapli po čepelích.

„Byli tady, to já poznám“, zaskuhral hluboký hlas, „Koukněte na ty zhnědlý koláče“.

„To musil bejt ukrutnej masakr“,

zahromoval kolohnát, jehož ušatá hlava se objevila jako první, „Všade se váleji mrtvolý“.

„Co ale budeme dělat, když je nenajdeme?“, ozval se někdo další.

„To teda nevím“.

V odpovědi Nurnští rozpoznali hlas trpaslíka Bolbuch.

„Dědku?“, vztyčil se Korman Zlotě a zamával.

„Tady jsou!“, zachechtal se Bolbuch.

Nurnští vstali ze zálehu a trpaslík s doprovodem se doploulal až k ležení.

„Co to bylo za zvíře?“, ukázal ke krvavé mršině.

„To byla Rúť“, posteskl si Kierke a pokračoval v přivazování smotané kožešiny ke dnu torny.

„Fujtajbl“.

„Kde jsou Rasman s Ignácem?“, zeptal se muž v uniformě.

„Padli v boji“.

Voják pokýval hlavou. Nejednalo se o první ztráty, které Salidští tomuto prokletému pahorku obětovali.

Bolbuch vysvětlil, že když ho přestaly brát křečové žíly, najmul si v Salidě laciného průvodce, aby jej dovedl do Šedé pevnosti. Po cestě seznal, že by se průvodce mohl Nurnským hodit. Kroll sice nevyhlížel nebezpečně, ale byl to pořád zavalitý kolohnát. Setník Alkor, který věděl, kam Nurnské poslal, těm dvěma přidělil doprovod. Vojáka jménem Ask.

„Jsem Ask, posádkou v Šedé pevnosti“, představil se Ask.

„A tohle je Šaka“, poplácal Bolbuch krolla po zádech, „Povoláním dřevorubec“.

„Šaka...“, zdvihl ruku v pozdravu kroll a nesměle se usmál.

„Kde je vůbec zbytek?“.

„Zemikosa s Vestou jsou na průzkumech“, řekl Lokýtko, „A vo Ben Diaronu jsme přišli“.

„Smutná zvěst“.

Bolbuch se posadil a nechal si všechno dopodrobna převyprávět. Kolem oběda se vrátili Zemikosa s Vestou s pytel listí.

„Živý šitý se budou hodit“, pochválil Zoltar Šakovu statnou postavu, „A jak říkám, i shnilý jabko...“.

„Může bejt nakonec dobrý jabko...“, dokončil Otakáro.

„Jsem nejrychlejší sekáč na vostrově“, založil kroll pyšně ruce na chlupaté hrudi.

„Jo“.

První úkol, který vůdce nejrychlejšímu sekáči ostrova svěřil, bylo vykopat hroby pro Ignáce, Nathaniela a Rúť. Pohřeb proběhl, když padla noc. Na ráno Zemikosa naplánoval vypálení

vesnice a návrat do pevnosti.

„Co je, u všech d'asů, támhleto?“, vykřikl náhle Ask, když hnědý obelisk, který předtím považoval za vesnický markant, potácivě zavrával.

„To je elementhalio“, uklidnil ho Zemikosa, „Patří to k nám“.

### Ještěř

Ihned po rozbřesku, když drnové chýše zahořely jasným plamenem, se společenstvo vydalo na zpáteční cestu. Nurnští nebloudili. Ask se orientoval v terénu a stop sekáčů, jež kumpanie po sobě v divoké přírodě zanechala, se stopař Kierke držel neomylně. Cestou ale druzi narazili na něco, co je od původního směru odvrátilo. Průsek v jednom místě křížily čerstvé stopy olbřímího ještěra, stopy tak čerstvé, že nebylo mnoho těch, kteří by nepromysleli na ceněnou trofej - šupiny. Jednu z nich zakrátko v prsti objevil hraničník. Splývala s barvou lesa, takřka ji na zemi nebylo vidět.

„Jestli má ta vobluda takovýhle krytí“, odušil Kierke, „Tak se vo jeho přítomnosti dozvíme teprva až nám dejchne do ksichtu“.

„Nezabalíme to teda?“, zeptal se opatrně Korman Zlotě.

„Ne“, odvětil vůdce.

„Měli bychom se spíš držet původního směru“, mínil voják Ask, „Setník Alkor očekává hlášení o výsledcích průzkumu“.

„Ještěři nemaj jenom šupiny“, leskla se Zemikosovi bělma touhou a očekáváním, „Maji taky vnitřnostě“.

„Jsou to prastarý tvorové“, vysvětlil alchymista Vesta, „V jejich orgánech se může vázat magická energie“.

„Deme prostě dál“, rozhodl vůdce, „Bez debat“.

\*\*\*

Skupina pochodovala pralesem a objevila další Žlutý strom. Tenhle byl ale alchymistům zjevně k nepotřebě. Jeho listí bylo celé ožrané. Kmen stromu něco rozdrásalo dlouhými drápy. Nepochybně ještěř, jemuž byli Nurnští na stopě.

„Jeho pajšl bude naditej vázanou energií“, podotkl vůdce, „Když se krmí Žlutejma stromama, nemůže tomu bejt jinak“.

„Už se tady pinožíme docela dlouho“, pravil Bolbuch, „Bojím se, aby mě zase nevzaly ty moje křečáky“.

„Vydrž to aspoň do večera“, přemlouval ho Vesta, „Když na tu potvoru do večera nenarazíme, zabalíme to. Že jo?“.

„Uvidíme“, přitakal vůdce a ostražitě se rozhlížel po zelené tmě.

\*\*\*

Zelená tma se zavlínila a stopujícího Jorchena Kierkeho zasáhl obří pařát s dlouhými nahnědlými drápy. Vůbec přítomnost ještěra nezaregistroval. Hraničnickovo tělo opsalo mocný oblouk a dopadlo bezvládně do křoví. Od zelené tmy se odloupł obrovský zelený tvor, vycenil zuby a zařval. Potom vpadl mezi Nurnské, kteří chvatně tasili zbraně a odskočili do stran. Chudák Ask nestihl zareagovat, ještěř se před ním postavil na zadní a přehryzl jej vejpůl. Nurnští ryčícího tvora obklopili ze všech stran. Otakáro hrábl po šípech, které byly potřeny tím neukrutnějším jedem, co se mu kdy podařil vyrobit. Vystřelil, palbu zahájil i Malwo Lokýtko. Korman Zlotě tvora počastoval mocným proudem rudých blesků. Zvíře vztekale učinilo půlobrat a odmrštilo část dotírajících druhů ocasem. Ti, kteří byli s to se znovu postavit na nohy, se ztěžka vraceli do útoku vypomoci především Bolbuchovi se Swenem, jimž se stále dařilo držet pozici. Šaka po tvorovi metal kamení a vše, co mu přišlo pod ruku. A Zoltar? Ten byl rozhodnutý vytrvat, do úplného konce. Ještěřovy vnitřnosti byly proň příliš silným lákadlem, silnějším, než pud sebezáchovy. Krev prýštila z ran, ne jen z těch ještěřových. Nakonec se s vypětím a soustředěním všech sil podařilo šupinatce udolat. A Zemikosovo elementhalio na té skutečnosti neslo nemalý podíl zásluh. Druzi se zhroutili na zem, upustili zbraně a vyčerpaně oddechovali.

„Šáh sem si na dno, chlapi“, hýkl po notné chvíli udýchaného ticha trpaslík Bolbuch.

„To mi povídej“.

„Přišli jsme vo Asku“, utrousil Otakáro. „Družinová spotřeba salidskejch vojáků je nezměrná“, řekl Malwo.

„Co se stalo s Jorchemem?“, odpřivil krvavou slinu elf Haalkon.

„Nevím“, odvětil Zemikosa, „Navíc je mi to úplně jedno“.

„Já du“, zdvihl se pomalu kroll Šaka, „Du se po něm podívat“.

Hraničník ležel zbitý v křoví a slabě sténal.

„Žije“, zahalekal kroll, „Snad ani nebude moc polámanej“.

\*\*\*

Krvavá práce bolela, ale Zemikosa se jevil být plný elánu a pobízela druhy ke spěchu, aby ještěrovo tělo stihli vyhrzeznout a rozřezat ještě do soumraku. Šaka, Kierke a Dolbich sekali sekáči vybrané kusy šupinaté kůže na pláty a odřezávali z nich noži tuk. Malwo s Haakonem na krvavé pláty kladli listí, jež natrhal Zemikosa s Vestou, a balili je do rolí. Bolbuch se oháněl sekerou a připravoval tyče, na kterých měly být smotky zavěšeny pro přepravu. Korman Zlotě řezal provazy a vázal pevné uzle. S kusy pajšlu už taková práce nebyla.

Všude se rojila hejna much a Nurnští byli lepkaví krví, tukem a potem až za ušima. Mouchy se vytratily teprve když padla noc. U ohýnku Bolbuch vytáhl dvě láhve kořalky a druzi se šťastně opili. Nejšťastnější působil té noci Zoltar Zemikosa.

### Návrat do Šedé pevnosti

Špinaví a páchnoucí, zbrocení potem pod nákladem srolovaných šupinatých kůží následujícího dne odpoledne se konečně druzi vynořili z pralesů a sestoupili k moři. Rozhodli se totiž, že v tomhle zbídačelém stavu se v Šedé pevnosti nemohou ukázat. Navíc Jorchen, stále ještě rozbolavělý a nesoustředěný, ztratil stopu a Nurnští tedy udržovali směr podle citu. Těšili se, až se umyjí a vyčistí oděvy a zbroje. Na malé příhodné pláži mezi skalisky rozbili ležení a vůdce rozhodl, že tady Nurnská družina přenocuje. Napětí z mužů opadlo a po zbytek dne skotačili ve vlnách a vesele jásali, že nechali hrůzy zelené tmy projednou zase daleko za zády.

\*\*\*

Následující den Nurnští beznadějně probludili v horách a dosíci Šedé pevnosti se jim podařilo až napozitří. Tou dobou už Kierke věděl, že do zapažené Rútiny kůže se dali červi a začala beznadějně ztrácet chlupy. Ještěří smotky zatím vypadaly relativně zachovale, ale i tak se druzi během úmorného pochodu hlasitě dohadovali, jak s nimi nejlépe naložit, aby nepodlehly zkáze. Pevnost přivítala uondanou družinu pozdě odpoledne a družinici konečně spočinuli v bezpečí dřevěných palisád. Potřebovali nutně nabrat nových sil. Zoltar Zemikosa nelenil a okamžitě odešel podat veliteli Alkorovi hlášení a zároveň dohodnout, aby toho času již zubožené elementhalio, které přes úpěnlivé naléhání na strážné u brány musel nechat venku, povolil vpustit dovnitř. O přesvědčení, že Alkor vystavil družinu zbytečnému nebezpečí, když tenkrát zamlčel důležité informace ohledně pahorku Pavoučího lidu, se nezmínil. Byl toho, názoru, že co bylo, a s budoucností to nemá pranic společného.

Skutečnost, že si vůdcův popis události nechal Alkor ověřit, seznali druzi poté, co se pozdě v noci Malwo Lokýtko, navrátilší se na cimru, svěřil, že jej setník bez vědomí vůdce povolal k výslechu.

„Vyslýchali mě jak nějakýho zloděje“, postěžoval si hobit.

„Nech to plavat“, odvětil Otakáro, „A vyposlechni si radši blábolení Jednovokýho“.

Haakon byl ožralý jako žok a právě vyjmenovával své pirátské bratry z Přistaviště popela. Otakáro Vesta jména, která pochytil, pečlivě zapsal. Nebo alespoň popisy osob, jež Haakon jménem neznal. Té noci také vůdce

zasmušile oznámil, že se zemní elementhalio brzy rozpadne.

„Nadchází jeho čas...“.

\*\*\*

Zkazky o tom, že vojenští přidělenci k žoldácké skupině podléhají rychlé zkáze, se roznesly po posádce pevnosti úderem blesku, takže nebylo divu, že když po ránu velitel Alkor přidělil nastoupeným Nurnským dalšího muže, připomínal zoufalý voják oživlé zjevení smrti.

„Tady Haren vás dovede do města, pánové“, oznámil stroze setník Alkor, „Už vás tu nebudeme potřebovat“.

Haren zdřáhavě přitakal, že svěřenému úkolu rozumí.

\*\*\*

Do rána zbyla z elementhalia beztvářá hromada hlíny a klacků.

„Je dočista pryč“, podotkl Otakáro, „Jeho duše se vrátila tam, kam patří“.

„Vodkad' jí von vyrval...“, neodpustil si Kierke.

„Nech toho“, řekl Swen Dolbich, „Hodil se. Bez něj bys byl mrtvej“.

Jelikož nebylo s čím otálet, Nurnská družina se rozloučila a připravila k odchodu. Cesta k Salidě proběhla bez nečekaných událostí a když Nurnští spatřili první stavení města na obzoru, vojáku Harenovi se značně zvedla nálada. Když z něj opadly morbidní úvahy, ukázal se být nakonec veselým chlapíkem. Druziníci průvodci poděkovali za prokázané služby, rozloučili se a zamířili do sídla správce podat podrobné hlášení o tom, co se všechno od té doby, co se viděli naposled, semlelo. Potom se spokojení druzi vrátili do hostince U červeného vína a nad pivem diskutovali, co počít s kůžemi z ještěřů. Poněkud totiž začaly zasmrádat a hrozilo, že by majitel hostince začal protestovat. O pronajaté cimry v podniku nechťeli v žádném případě přijít.

Druzí se tedy rozešli po městě sehnat někoho, kdo by poradil, jak s kůžemi nejlépe naložit. A tak se stalo, že Nurnští kápli na kožkaře, jistého Guivera, který souhlasil, že kůže uskladní a pokusí se je, pochopitelně za tučnou úplatu, odborně zbavit zbytků tuhu a zakonzervovat.

„Smrdí to právě proto, že ty kůže stahovalo kožkařský prase“, řekl Guiver, „Všechn ten lůj měl bejt pryč...“.

Šaka se útrpně ohlédl po Jorchenovi. Dolbich se nervózně podrbal za uchem.

„Mělo to bejt čistý jak dětská prdýlka...“.

Kierke vybalil to, co zbylo z Rút.

„A šlo by nějak zařídit tohle?“.

Guiver vytřeštil oči: „Tohle má na svědomí, u všech bohů, kdo!?“.

„Já...“.

„Nechte to tady“, mávl rezignovaně rukou kožkař, „Ale nečekejte vode mě zázraky. Zázraky já totiž neumím“.

A sdělil, že za tuhle špinavou práci chce rozhodně peníze předem. Navečer se vůdce plácl přes kapsu a objednal všem mužům k večeři červené salidské. Po vydatné večeři potom oznámil, že nazítří správce Sigmund všechny pozval na oběd.

„Takže asi dostaneme další úkol, co?“, zamnul si rukama Swen Dolbich.

„Asi jo“.

### Vrak

Zpočátku se zdálo, že další úkol už žádný nebude. Swena Dolbicha Sigmundovo ujištění sice krapet rmoutilo, ale jistá část Nurnských se zaradovala. Už se jim ty úmorné pochody zelenou tmou se sekáči v rukou zajídaly. Salidský správce druhům poděkoval za prokázané služby, jichž se zhostili s vervou, a pravil, že poslední, čeho po nich žádá je, aby se nalodili na Tuleně a v Nurnu všechno převyprávěli panu Burzunovi.

„Tuleň vyplouvá někdy kolem šestého travna“, pravil pan Sigmund, „Nahlásím vás kapitánu Nohovi“.

„Ale to je až za deset dní!“, podotkl Malwo Lokýtko, „Co tady budeme celou dobu dělat?“.

„O žold se nebojte, poběží vám samosebou dál. Užijte si Salidy - Salida je velice malebné město...“.

„Byli jsme v hospodě, u Januše i Guivera“, pošeptal k Zemikosovi otráveně Swen, „I v bordeli jsme byli. Co víc tady můžeme asi tak vidět?“.

Zemikosa ho kopl pod stolem do lýtky a válečník zmlkl.

„Je to na nás nák moc lenošení, víte?“, řekl potom nahlas, „Na morálku mužstva neni takový válení dobrý“.

„Když to říkáte... vlastně mě tak napadá...“, zamyslel se pan Sigmund.

Vzpomněl si, jak před pár dny druzi ohlášili, že u severního pobřeží strní vrak potopené lodi a že jsou tam snad i nějací živí lidé.

„Úplně jsem v tom zmatku na ty trosečníky zapomněl...“.

„Lidi tam byli určitě“, připomněl Korman, „A živí jako já nebo vy“.

Sigmund řekl, že vydá příkaz kapitánovi Střely, malé vojenské šalupy, aby Nurnské vzal na palubu a přeplavil se s nimi podél pobřeží tam, kde se nalézá zmiňovaný vrak.

„Zachraňte, co se dá“, požádal Sigmund, „A vraťte se včas. Tuleň čekat nemůže, poveze důležité depše a zásilku do Gwendarronu“.

„Dobře“, pravil Bolbuch.

\*\*\*

Kapitán Rogan, který následujícího dne přesně o jedenácté přivítal Nurnské na přístavním molu, byl už o všem zpraven.

„Mám sedm mužů, vy posloucháte moje rozkazy a máte na starosti průzkum souše“, řekl stroze, po vojensku, „Doplujeme tam, zajistíme, co se dá, a kalupem zpátky...“.

„Musíme stihnout Tuleně“, vysvětlil Korman Zlotě, „Vyplouvá asi šestýho“.

„Vím o všem“, přitakal kapitán, „Bude to běžná rutinní záležitost“.

„Jen aby...“, sykl Haakon a zakoulel okem.

„A co je tohle?“.

„Pes...“.

„Pes nemá na můj lodi co pohledávat“.

„Ale to je...“, zaštkal Malwo Lokýtko,

„To je pátrací pes“.

„Dobře. Ale budete si po něm uklízet“.

„Budu“, kývl hlavou hobit, „Pod“, Limbusi, neboj se pána...“.

\*\*\*

Střela byla lodice gwendarronské armády, tedy za každých okolností připravená okamžitě vyplout. Kapitán Rogan přikázal spustit plachty, vytáhnout kotvu a odpoutat lana od mola. „Kormidelníku!“, vyštěkl zvucným hlasem, „Severní kurs, podél pobřeží. Plný plachty!“.

„Plný plachty!“, zařval příkazník, „Plný plachty!“.

\*\*\*

Roganova loď obeplula skalnaté pobřeží Salidy a vpodvečer naposledy změnila kurs. Severozápadní břehy ostrova nebyly tolik skalisté, ale stále působily pustě a liduprázdně.

„Jsm blízko“, obrátil se Korman Zlotě na vůdce, „Čimčár zahlídnul vrak, asi tak tři míle tímhle směrem. Ale žádný lidi tam nejsou“.

„Ani vohně?“.

„Ani vohně. Jenom prázdný chýše“.

„Kapitáne!“, zvolal Zemikosa, „Asi tři míle před náma. Ale pro síchr zakotvěte na hluboký vodě. Mimo dostřel“.

Kapitán přitakal na srozuměnou a mávl na příkazníka.

„Snižte rychlost na polovinu!“.

\*\*\*

Otakáro obhlížel okulem na bok nakloněný vrak, zaklíněný v mělkém dně tři sta sáhů od pláže mezi ostrými výčnělky skal. Okulus byl vzácný přístroj, jehož si hobit velice cenil. Vlastně se jednalo o mosaznou rourku, do níž byla umně zapasovaná zvětšovací skla.

„Žádný pohyb“, zvěštoval hobit, „Pusto a prázdnost“.

„Aby je tak někdo pobil...“, odušil Bolbuch.

„Třeba pochopili, že se jiná šance, než přejít ostrov, nenaskytá“, vyřkl reálnou domněnku Malwo Lokýtko.

„Možný je ledacos“, pravil Haakon.

„Víc zjistíme jenom na břehu“, ozval se Zemikosa.

„Je blbost vylod'ovat se na noc“, zavrtěl hlavou trpaslík Bolbuch, „Za chvíli padne tma“.

Nurnští se dohodli s kapitánem, že bude bezpečnější vrátit se pár mil zpátky, zakotvit na moři a v klidu přečkat noc.

„Vrátíme se až ráno“, souhlasil Rogan, „Tady nám stejně, jak se zdá, nic neuteče“.

\* \* \*

Malý člun přirazil k vraku a na nakloněnou palubu vyskakali tři muži. Dva lidé v gwendarronských uniformách zůstali ve člunu a zamávali směrem ke Střele, která kotvila daleko na hluboké vodě, na znamení, že vzduch je čistý. Vzápětí dva z mužů na vraku divoce zamávali rukama, přepadli přes bort a pleskli sebou do vln. Třetí muž, ten plešatý, něco vztekle pokřikoval. Vojáci ze člunu znovu zamávali směrem ke Střele, že vzduch je pořád čistý.

„Co se tam děje?“, zeptal se Otakáro kapitána.

„Evidentně nic zásadního“.

## Modrá

„Ta loď se jmenuje Modrá, ale lodní deník jsme neobjevili“, ohlásil Zemikosa, když se vyhoupl přes bort Střely.

A dále seznámil přítomné, že loď je odstrojená, což znamená prázdná, co se použitelného vybavení týče.

„Trosečníci nejspíš vodnesli všechno, co se nepoškodilo a dalo se nějak využít“.

Jednalo se podle všeho o obchodní loď s jistým předpokládaným stupněm vyzbrojení, soudě dle zbytků výbavy. Dle zevrubného průzkumu polozatopeného skladiště při své osudné plavbě vezla Modrá látky, med a jedlý olej.

„Ten vyteklej sajrajt mi ulpěl všude“, postěžoval si Swen Dolbich.

„Nezbude než se vylodit“, pravil Zemikosa.

Vzhledem k tomu, že všichni by se do člunu nevešli, rozdělil vůdce Nurnské na dvě skupiny. S první se potom nechal přeplavit na břeh. Druhá skupina ze Střely sledovala, jak člun najel na písčinu a jak se muži jako černí mravenci rozeběhli po pláži směrem k lesu. Člun znovu odrazil a vydal se na zpáteční cestu. Druhá skupina se spojila s první u navršené hromady kamení v místě, jež připomínalo rozházené tábořiště. Ubohé chýše

jakoby někdo narychlo opustil, všude kolem se válely překocené bedny, fragmenty vybavení z Modré a spousta odpadků. Z nahromaděného písku a kamení do podoby primitivního valu obemýkajícího v půlkruhu tábor druzi usoudili, že ti muži se hotovili k obraně a že nebezpečí nečekali od vody, ale od lesa. Kus dál stranou průzkumníci objevili další hromadu kamení, vlastně sedm hromad.

„Připomíná to mohyly“, usoudil Vesta.

„Uvidíme“, sykl Zemikosa a rozhodl jednu z mohyl rozebrat.

Podezření se prokázalo. Pod hromadou Nurnští objevili zasmrádající mrtvolu v pokročilém rozkladu. Ani nebylo poznat, zda se jedná o muže nebo o ženu.

Po zevrubném průzkumu, který měl za cíl především eliminovat možné nebezpečí, přikročili druzi k průzkumu podrobnému. Jorchen s Šakou dostali za úkol ohledat stopy v okolí, zbytek se vrhl na detailní prohlídku tábora. Obranný val jevil známky boje a byl potřísněn zaschlou krví. Podle všeho se ovšem trosečníci útoku ubránili, pohřbili mrtvé a odpluli ve dvou člunech. Na tomto závěru se Nurnští shodli podle tlustých stop po člunových kýlech, které byly jasně patrné v písku pláže nad čarou přílivu.

„Dali si práci se stavbou chýší a valů, a přitom měli čluny?“, položil otázku v plen Malwo Lokýtko, „Proč teda neodpluli rovnou?“.

„Třeba že jich bylo víc, než mohly čluny pojmout“, pohodil Dolbich hlavou směrem k mohylám, „A pak už se tam, sata, vešli“.

„To jedine...“.

Hraničník s krollem se z lesa vrátili s tím, že bez jakýchkoli pochyb na tábor zaútočili Pavoučí lidé.

„Přišli z hor podél bystřiny...“.

„Nic naplat“, řekl Zemikosa, „Vrátíme se na Střelu a budeme pátrat dál“.

\* \* \*

Po zbytek dne Střela pomalu kopírovala pobřeží a Nurnští nahlučení na pravoboku bedlivě prohlíželi pobřeží v naději, že zahlédnou pohyb nebo známky vylodění. Otakára už z civění do okulu bolely oči. Čimčár kroužil po obloze a Korman Zlotě zamyšleně zkoumal jím vnuknuté obrazy. Když padla noc, kapitán Rogan nařídil spustit kotvy. Korman přikázal Čimčárovi proletět se nad písčitou linií směrem vpřed. Doufal, že havran objeví záři ohně.

„Nic“, pravil zoufale, když vyčerpaný animalio usedl na ráhno nad hlavami, „Nikde nic“.

\* \* \*

Druhého dne se ale na havrana usmálo štěstí. Na malé pláži mezi skalami objevil čáry tažených člunů. Obhlídka toho místa ukázala, že ti muži tam přespali. Jorchen po ohledání místa řekl,

že trosečníků bylo osm. Bylo tedy nasnadě, že trosečníci žijí a obeplouvají ostrov. Kapitán Rogan nařídil plout pod plnými plachtami. Odpoledne dosáhla Střela východního výběžku ostrova a prudce změnila kurs.

„Mám takovej divnej pocit, chlapi“, přiznal se Haakon, „Hodně divnej pocit“.

„Co máš konkrétně na mysli?“, chtěl vědět Korman Zlotě, „Povídej...“.

„No já jen přemejšlim nahlas, co ty chlapi ztroskotaní vlastně mohli bejt zač“.

„Co by?“, pokrčil rameny Swen, „Chudáci, co zabloudili v bouři“.

„Vo ty chlapy vlastně ani tak nejde... Spíš jde vo to, kam si to namířili...“.

„Co je teda tam před náma?“, zdvihl obočí Otakáro Vesta.

„Přistaviště popela...“.

„Pravděpodobně hnízdo pirátů“, připomněl Malwo Lokýtko.

„Tvoje hnízdo...“, sykl k Haakonovi Jorchen.

Haakon hněvivě zakouel okem.

V pět hodin navečer příkazník upozornil kapitána na kouř stoupající ze zalesněného ostrohu. Střela zaplula do skrytu vysokého útesu. Mezitím Korman Zlotě oznámil, že podle toho, co mu vyjevil Čimčár, se tam nahoře tyčí nějaká srubovitá vížka. A od té vížky skalní průrvou strmě klesá příkrá pešina k malé oblázkové pláži utopené v rozsedlině mezi skalami.

„Ta stezka vede v některých úsecích po železných žebřích“.

„Tohle místo neznám“, zakouel okem Haakon.

„Je to divný“, odušil kapitán Rogan, „O žádným osídlení tady nic nevím“.

„Vylodíme se“, rozhodl Zemikosa, „Hned“.

„Todhle smrdí bojem“, upozornil Bolbuch.

„Jo, smrdí to“, usmál se Swen, „Ale vod toho sme tady, ne? Abysme tu vyvětrali“.

„Něco tam je a bejt to tam nemá“, odsekl vůdce.

„Je to totální nesmysl“, okřikl vůdce Jorchen, „Akorát tam někdo zhebbe“.

„Bud' pudeš anebo ne!“, houkl na hraničníka Zemikosa, „Jestli chceš, můžu tě škrtnout ze seznamu! Šmahem! Rozhodni se sám...“.

Kierke zmlkl a zatvářil se nevráživě.

„Takže jestli nikdo nic nemá, tak se připravte na vylodění“.

## Hnízdo

Nurnští s dvěma Roganovými muži

vyskočili na břeh a vytáhli čluny nad čáru přílivu.

„Jsou tu ty čluny, chlapi!“, zvolal Otakáro a rozeběhl se po písku ke skále.

Tam, přikryty větve, ležely dnem vzhůru oba čluny z Modré. Lidé, co je takhle zamaskovali, museli mít dobrý důvod. A ten důvod nemohl být kalý.

„Věděj vo nás!“, oznámil Korman, „Z tý vížky nad náma zabíjaly paprsky světla“.

„Bude to určitě strážní post“, usoudil Bolbuch, „Měli bysme to tam nejdřív vočíhnout“.

„Čimčár!“, vyštěkl Zemikosa.

„Jo“.

Nurnští u zamaskovaných člunů čekali na to, s jakou přijde Korman. Ten se držel za hlavu a za zavřenými víčky mu probíhala vnuknutí. Potom oči otevřel, posadil se a klackem začal kreslit do písku.

„Ta vížka, to je jen strážní post“, načrtl kouzelník křížek, „Ale hlavní je tohle. Vo kus dál ve vykáceném pruhu lesa. Vede k tomu průsek“.

„Co je tam?“, houkl nedočkavě Swen Dolbich, „Povídej přece!“.

„Vlastně je to malý opevnění“, nakreslil kouzelník kruh, „Bytelně popalísádovaný“.

Uvnitř kruhu zakreslil tři sruby. Vysvětlil, že se tam pohybují ozbrojenci a nesporně se hotoví na obranu.

„Pirátský hnízdo!“, pokýval hlavou Haakon, „Je to ložený“.

„Zkusíme to po dobrým“, odušil Zemikosa.

„Po dobrým“, zdvihl obočí Kierke, „Máš na mysli poselství míru?“.

„Neser mě!“.

„Jak se vy dva vlastně jmenujete?“, odlehčil situaci Swen a obrátil se na Roganovy muže.

„Kuma“.

„Mně říkají Fajka“.

„Já jsem řákej Dolbich“, usmál se Swen, „Lidi by se měli poznat, když jdou do boje“.

„Jo, to jo...“.

„Takže“, rozhodl Zemikosa a nakreslil do písku zahnutou čáru, „Věži se vyhneme vobloukem a vynoříme se rovnou tady. Pak se uvidí“.

Takový byl tedy plán.

\* \* \*

Nurnští v rozvolněné formaci pochodovali průsekem a bylo jim jedno, že strážní věž blikotá poplašnými záblesky odráženého slunečního světla. Spatřili palisády i střechy srubů. První z balist si všiml příliš pozdě, až v okamžiku, kdy vypustila hřmotný šíp. Střela zasáhla Swena Dolbicha, ten se zhroutil a s bolestným hekáním se zoufale snažil odplazit do bezpečí lesa. Nurnští vyklidili průsek a poschovávali se v bezpečí lesa za

balvány.

„Daleko jsme teda nedošli”, poznamenal Malwo.

Nastalo dohadování o strategii. Pevností v dále otřásla detonace. To Nurnské věru zmátlo. Dohady nad plánem přerostly v hádku, druzi začali reptat a na to Bolbuch vytáhl flašku žitné.

„Na činy veliký, na dálky nezměrný”, zadeklamoval a poslal flašku dál.

„Držte huby!”, okřikl mužstvo Zemikosa, „Držte všichni huby!”.

Váhal, zda se vrátit k lodi, nebo pokračovat. Swen byl raněný. I když zalomil a vytáhl šíp, i když tvrdil, že to zvádně, že to nějak odbelhá, bylo jasné, že plného výkonu už dnes nebude schopen. Ozvala se další detonace a drahocenný čas plynul. Potom ale vůdce spasil Korman Zlotě.

„Co kdybych udělal takovou věc...”.

„Jakou?”.

Kouzelník vysvětlil, že by byl schopen vyvolat takový prazvláštní oblak tmy. A do té tmy by se všichni ukryli a potom by se spolu s tím oblakem přesunuli pod palisády.

„V tý tmě nás neuvíděj?”.

„Ne”.

„A uvidíme my je?”.

„Taky ne...”.

„Takže nebudou moct čítit...”.

„To ale neznamená, že někoho náhodou nesklátěj”, sykl bolestí Swen Dolbich.

„Ne, to neznamená”, potvrdil pan Zlotě, „Ale ten voblak bude velkej. Rozplizlej”.

Zemikosa se nápadu chytil jako tonoucí stěbla.

„Je to prostý. Až narazíme na palisádu, jsme tam”.

„Ne!”, vykřikl Korman Zlotě.

Zemikosa nechápavě zdvihl obočí.

„Sejmulí Čimčára!”.

„Takže teďka jseš naše poslední zvíře, Limbusi”, podrbl psa za ušima Lokýtko.

„A my jsme v podstatě voslepli”, pravil Otakáro Vesta, „I bez mraku tmy”.

\*\*\*

Druzi se udržovali v černém rozbržděném oblaku, který se pohyboval spolu se svým vyvolavatelem, pomoci lan navázaných ke Kormanově torně. Kouzelník tápal a snažil se držet správný směr. Být naživu Čimčár, jednalo by se o snadný úkol. Ale bez něj se stal úkol o mnoho těžším, než by vůbec pomyslel. Tedy dokud se kroll uvnitř neproniknutelné temnoty nesvěděl, že ty palisády vlastně vidí. Krollové mají totiž neobyčejně vyvinuté uši, kterými dokáží zachytit nicotné cizími předměty odražené ozvuky a vyvolat tak uvnitř mozku hrubě představy o tvarech překážek, jež se v popředí nastražených boltců

nalézají. A obrysy palisád vyvstaly Šakovi v mozku, zaznamenal je asi v čtyřicetisáhové vzdálenosti.

„Já vidím!”, houkl kroll.

Klopýtající Korman se kolohnátovi ihned přilepil k boku a nechal se vést. Bylo slyšet pleskání obřích tětív, nepřátelé oblak bezesporu ostřelovali. A pak náhle prudké trhnutí provazy dalo druhům na rozuměnou, že se Korman zhroutil.

„Kouzelník to dostal!”, zaryčel Šaka.

„Voblak se rozpouští!”, upozornil Haakon a i ostatní s úlekem seznali, že v černé mlze vnímají zubatou siluetu palisád.

Ozvala se detonace. To Vesta metl ohnivou hlinu a kvapně si připravoval další. Detonace poškodila hradbení.

„Šturm!”, zařval Zemikosa a vyběhl směrem k čadícím kúlům.

Nebylo možné činit nic jiného, jen běžet a doufat, že si nepřítel zvolí jiný cíl. Ke zdi už zbývalo dvacet sáhů volného terénu. Bolbuch dostal zásah a s řinčením se natáhl jak široký tak dlouhý. Otakáro obložil poškozené hradbení bombami a zažehl doutnák.

„Zalehněte!”, zařval a padl k zemi.

Země se otřásla a dva hrocené kúly se vylomily. V hradbě tak vznikl průvlak. Nurnští se provlekli do dvora a palba balist ustala. Na dvoře došlo k prvnímu přímému střetu a družina se rozdrobila na malé bojující skupinky. Druzi se snažili prolomit obrannou linii a rozdřít tak bojovou sílu odporu. V nastalé řeži se zhroutili postřelený Dolbich a salid'an Kuma. Pod náporom Nurnských se ale brzy nepřátelé obrátili na úprk ke srubům, což dalo příležitost několika střelcům z horních pater zahájit bezpečnou palbu. Ne však na dlouho. Kierke odpadl, když se něšťastně přiotrávil vlastním flakónem jedového plynu. Bolbuchovo prázdné místo zastal Haakon a vtrhl do jednoho ze stavení. Po bok se mu postavil Zemikosa a hned za těmi dvěma mával holí kroll Šaka, připravený zasáhnout všude, kde bylo potřeba. Otakáro s Lokýtkem pálili do oken a podařilo se jim ostřelování dvora zcela zamezit.

„Aspoň jednoho jazyka musíme dostat živýho!”, ozval se Zemikosův naléhavý výkřik.

Notně zkrvavená útočná skupina znovu vyběhla na dvůr a vtrhla do dalšího srubu. To už se ke skupině přidružili i střelci. Nakonec přišel na řadu třetí. Srub se otřásl detonací, z oken vyletěla sprška úlomků a černého dýmu. V místě výbuchu zřejmě vypukl požár, ale dál se ozýval třeskot zbraní. V okně se znenáhla objevil Haakon a s šíleným rykem skočil. Dopadl a znehybněl.

„Hoří!”, zazněl Otakárův naléhavý hlas, „Všechno to hoří!”.

Brzy nato řinčení zbraní ustalo.

„Vodu!”, houkl Zemikosa.

„Už je pozdě!”.

\*\*\*

Nurnští se vyčerpaně srotili na krví prosáklém dvorku. Zemikosa svazoval nějakého muže, jehož předtím ztlučeneho vyvlekl před dům. Kierkemu přestaly slzet oči a zeptal se, co se tam nahoře vlastně přihodilo. Vesta vysvětlil, že se podařilo zajmout jednoho jazyka, ale jinak že piráti stihli všechno zničit. Respektive všechny pravděpodobné důkazy.

„V krbu hořela halda papírů a knih”, vysvětlil hobit, „Polili je volejem, takže nešlo nic dělat”.

„Nemáme nic, všechno shořelo”, řekl Fajka, „Určitě to bylo plný důležitých informací vo jejich řádění”.

„Lodní knihy, účetní knihy, všecko. Kontakty...”.

„Nevadí”, řekl Zemikosa, „Aspoň že máme jazyka... Tak ne, právě dodejchal...”.

„Měli bysme projít okolí a sečíst ztráty”, navrhl Malwo Lokýtko, „Chybí pět chlapů”.

\*\*\*

Čtyři z pěti postrádaných mužů přežili. Kdo už oči neotevřel, byl nebožák Kuma.

„Hrozný neštěstí”, pronesl smutně Fajka, když tělo mrtvého vojáka dovlekl na nádvoří.

„Zabedníme se tady a dáme se do cajku”, rozhodl Zemikosa, „Alespoň co to pude”.

„Chlapi!”, ozval se potlučený Korman, „Nezapomeňte, že u tý strážný věže furt jsou. Zahlíd jsem tam pohyb”.

„Jazykové!”, uplivil krvavou slinu vůdce a v naději, že přeci jen všechno není ztraceno, sestavil z nejméně potlučených mužů úderný oddíl. Oddíl vyrazil, ale k bitce už nedošlo. Na vrcholu hlásky se ukrýval jediný vydešený chlap, a ten se bez okolků vzdal.

\*\*\*

„To seš ty?”, zakoulel okem Haakon, když oddíl zajatce přivedl do pevnosti.

„A ty ses tady vyloup jak, Jednovokej!?”.

„Po tom ti nic není”.

Haakon udal, že zajatec se jmenuje Sion.

„Ten takzvaný rybář z Přístaviště popela?”, vzpomněl si Malwo.

„Jo, přesně ten”, přitakal Haakon, „Ten vod Šamsy”.

„Tak to se teda poved majstrých”, pochválil si Zemikosa, „Takže žádný štráchy s nim... bude se vyslychat...”.

Vyhrnul si rukávy a vyndal z pochvy nůž.

„A dost možná dojde i na mučeníčko...”.

V praktikách tortury, v brutální vynalézavosti a nadšení, s jakým vyslechová

mučení prováděl, neměl vůdce Nurnských konkurenta. K tortuře ale toho dne nebylo nutné přikročit. Sion vykopil všechno, co věděl. Přiznal, že ti mrtví tady kolem patřili všichni do jednoho k pirátské bandě. Tohle tajné hnízdo zbudovali asi před rokem, když půda v Přístavišti popela začínala být horká. Odsud, z pláže pod strážní věží, vysílali lodě do okolních vod. Modrá patřila také k pirátské flotile, avšak před nedávnem nešťastně ztroskotala. Modré velel jistý Brogen.

„Kde je ten Brogen teď?”.

„Támhle leží”, pokynul Sion hlavou k rozpárané mrtvole.

„Po ztroskotání Modrý nám zůstala už jenom Střela”.

„Střela?”, zarazil se Bolbuch, „Slyšel jsem dobře?”.

„Jo, Střela”.

Voják Fajka se zatvářil konsternovaně.

Sion znovu zopakoval, že lodi se skutečně říká Střela a že jí velí nějaký Lijavec.

„Jaká je pravděpodobnost, že se kolem jednoho vostrova pohybují dvě lodě stejného jména?”, zeptal se Korman Zlotě.

Malwo Lokýtko pokrčil rameny. Nurnští se na ten popud začali především před Fajkou chovat ostražitě. Bylo třeba rozptýlit pochyby, a to nebylo možné jinak, než na lodi.

„Siona nepopravíme”, rozhodl Zemikosa, „Vememe ho s sebou”.

Rozhodl se, že jediným způsobem, jak se dopídit pravdy, je opatrně konfrontovat zajatce s kapitánem. A sledovat, jak se kdo zachová. Výslech Siona víceméně skončil. Sion přiznal, že pokud je šarvátky ve srubech nikdo nevyvázal živý, zbývají z původní pevninské tlupy vlastně jen dva další muži. Konkrétně jistý Šamsa a Agoš.

„Šamsu poznám”, potvrdil Haakon, „Ale toho Agoše jsem jaktěživ neviděl”.

„Já vlastně taky ne”, pravil Sion, „Jenom vim, že je to trpaslík. Věkovítej”.

Zajatec už pouze vyjevil, že by se oba dva měli nacházet v Přístavišti popela.

„Dneska bysme tady asi měli přespát”, navrhl Swen Dolbich vůdci, „Jsme vorvaný jak větve Žlutého stromu... jen se podívej...”.

„To je jasná věc”, souhlasil Zoltar, „Do večera to tady vyrabujeme”.

„To rozhodně nestihneme”, ukázal Otakáro na zapadající slunce.

„Co nestihneme dneska, vyrabujeme ráno. A pak to tady zapálíme”.

„Dobře”, zachrčel Bolbuch.

„A potom?”, zeptal se opatrně Kierke, „Až vkrácíme na lod?”.

„Jak říkám... To teprva budeme vidět”.

**Přístaviště popela**

Nurnským se podařilo nalodit až před polednem. Rabování se totiž protáhlo a poměrně problematickou se stala i přeprava zajištěné kořisti. Především železná žebře u sestupu soutěskou k pláži přinutily družiníky značně improvizovat. Kapitán Rogan druhy přivítal na palubě a převzal hlášení o zničení pirátského hnízda a úmrtí chrabrého vojáka Kumu. Na to smutně pohlédl k pobřeží, kde stoupal k obloze sloup kouře.

Kumpanie se dohodla s kapitánem, že před přistáním v Salidě je nutné ještě zakotvit v Přístavišti popela. Roganovi se nápad příliš nezamlouval, ale nakonec naléhání podlehl.

„Dobrá tedy“, souhlasil pod tíhou argumentů a přikázal vytáhnout kotvy.

Družiníci se rozložili na zadní části paluby. Připadalo jim, že se kapitán chová podezřele ostražitě, ale dost možná mohlo jít o reakci na odtažitě chování Nurnských. Haakon udeřil na zajatého Siona, ale ten zavřel hlavou, že kapitána Rogana jaktěživ neviděl. Neměl povědomí ani o nikom z posádky.

„Posádky se na vojenskejch lodích střídají“, podotkl elf Haakon, „A je zvykem, že kapitán si vybírá mužstvo“.

„To by mohlo značit, že ten Lijavec je voják“, odušil Kierke, „A teda že tu Střelu občas využije k soukromému účelu“.

„Podle mýho by taková věc nešla utajit“, zavřel hlavou Vesta, „Podle mýho jsou ty Střely prostě dvě“.

„Jo. Nejspíš budou dvě“, řekl Bolbuch, „Jinak to prostě nevidím“.

Později Zemikosa navrhl, že vzájemná nedůvěra je družinovým záměrem na obtíž, a že si tedy ještě pokusí s kapitánem důvěrně pohovořit.

„Kapitán je čistej“, pravil rezolutně Zemikosa při návratu, „Na to dám krk“.

\*\*\*

Když něco kolem třetí hodiny odpoledne hlídka ohlásila Přístaviště popela na obzoru, shromáždili se Nurnští pod můstkem na pravém bortu. Hlasitě se dohadovali o následujícím postupu.

„Je třeba mít na paměti, že je tam spousta civilistů“, připomněl Otakáro Vesta.

„Taky tam bude určitě pár špiclů“, uvažoval nahlas Bolbuch, „Nebo osob, co na pirátský bandě přistípkajej“.

„Musí jít vo čistou práci, to je jasný“, souhlasil Zemikosa, „Jinak se to může zvrhnout v krvavý jatka“.

Kapitán Rogan zaslechl, jak se Nurnští dohadují, a sestoupil k nim. Sdělil, že ve vsi se nalézá malá posádka, které velí setník jménem Kars, a že starostou obce je nějaký pan Drápek. Mezi družiníky a kapitánem došlo k dohodě, že muži podezřelí z pirátství budou zatčeni legální

cestou, tedy že muže zatknou Roganovi muži.

„Vy budete samozřejmě součástí vojenského oddílu...“.

Zoltar Zemikosa si ale vymínil, že by se po vsi měla pohybovat i malá zajišťovací, nebo řekněme průzkumná skupina sestavená pouze z Nurnských.

„To pro případ, že by se něco miglo“.

Rogan souhlasil, že proti průzkumu nic nemá. Potom na prkenné palubě rozložil mapku vesnice a přiklekl. Kusuhlí udělal značku u domu, ve kterém Šamsa bydlí.

„Vy toho Šamsu znáte?“.

„Každý zná Šamsu“, odvětil, „Je to poměrně známá osoba“.

Kapitán na vyžádání zakreslil i hospodu. Zemikosa vyjmenoval dvojici mužů, kteří průzkumnou skupinu utvoří. Kierke a Lokýtko.

„Limbuse nechám radši na lodi...“,

pravil hobit, „Je to přeci jenom naše poslední zvíře“..

Muži se dohodli na následujícím plánu. Střela zakotví a všichni muži kromě strážného napochodují do pevnosti ohlásit své záměry setníkovi Karsovi. Průzkumná dvojice, vybavená Zlotěho výronem magické energie, tak řečenou neviditelnou formou bytí, zkráceně neviditelností, propátrá okolí hospody a Šamsova domku, zda se tam dotyční zločinci nalézají či nikoli. Šamsu kapitán popsal jako osmačtyřicetiletého muže krátkých černých vlasů a vousů, muže lidské rasy. O Agošovi se pořad vědělo pouze tolik, že je to věkovitý trpaslík.

„Moh by vypadat trochu jak já“, odušil

Bolbuch, „Tak si mě prohlídněte“.

„Pokad někoho z nich zmerčíte, podáte zprávu na posádce“, řekl Zemikosa Kierkemu s Lokýtkem, „A my si pak pro něj přijdem. Všechno jasný?“.

„Jo“.

\*\*\*

Neviditelní průzkumníci se ihned na molu oddělili od mužů, srocujících se do vojenského tvaru, a neomylně zamířili k Šamsovu domu. Cestou dávali bedlivý pozor, aby do někoho nevrázili. Srážka nic netušícího vesničana s neviditelnou překážkou by mohla způsobit poprask, a ten se do družinového plánu vůbec nehodil. Přístaviště popela byla hrozná díra, vesnička tvořená převážně domky z vepřovic působila poměrně rozvleklym dojmem. Také se tu pohybovalo na první pohled neuměřené množství lidí.

Šamsu průzkumníci objevili okamžitě, jak určili správný dům. Okna domku, to byly prázdné díry beze skel a okenic. Šamsa stál v kuchyni a něco varil na otevřeném ohni. Dým stoupal ke kouřové díře v krovu. Muž byl však

podle všeho jedinou osobou uvnitř, žádného bělovousého trpaslíka si druzi nevšimli.

„Hlídej ho“, sykl Malwo Lokýtko, „Já doběhnu pro našince“.

\*\*\*

Ozvalo se zaklepání a otevřely se dveře. Stál v nich Korman Zlotě. Setník Kars přerušil rozhovor s kapitánem Roganem a Zoltarem Zemikosou.

„Lokýtko se vrátil“, oznámil kouzelník, „Našli Šamsu. V domě“.

„Tak si pro něj dojdeme“, pravil Rogan a prudce vstal ze židle, „Rychle...“.

\*\*\*

Kierke zahlédl pochodující vojenský oddíl, který se na křídlech rozvinul v linii. Rozeznal i některé tváře Nurnských. Bylo mu jasné, že nic netušící Šamsa už spravedlnosti neunikne a rozhodl se, že se přesune směrem k hostinci, kde by se mohl nacházet ten Agoš.

Hostinec byl spíš jakousi nálevnou sestávající z jedné velké místnosti s výčepními sudy v rohu. Zda se tam pohybuje nějaký krčmář, to nebylo pohledem skrz okno zřejmé, zřejmě však bylo, že zpráva o tom, že vojáci jdou zatknout Šamsu, už sem dorazila. Jorchen si pomyslel, že buďto se vesnické drby šíří rychleji než lidská chůze, nebo některý ze špiclů je napojený přímo na vojenskou posádku. Pravdou mohlo být obojí, ale i nic. Mohlo se také jednat o prachobyčejnou souhru okolností. Důležitější věcí bylo, že hraničník nabyt přesvědčení, že objevil Agoše, tedy přinejmenším jeden bělovlasý trpaslík se v nálevně nalézal. Lokál byl ale nacpaný k prasknutí, a teď, když přišla zvěst, že si jdou pro Šamsu, se lidi zvedli od stolu a hrnuli se ven. Agoš, pokud to byl on, vytáhl v poklidu s korbelem v ruce s davem a hučící shluk zvědavců zamířil k Šamsovu domu. Neviditelný Kierke se držel v bezpečném závěsu, hlídal si trpaslíka a zároveň těkal pohledem, zda někde nespátrí někoho z Nurnských.

Vojáci mezitím obklíčili pirátův dům a vyvolavač hlasitě volal, ať se Šamsa v pokoji vydá gwendarronské moci. Dorazil rozvášněný dav a chvíli to vypadalo, že se vesničané do vojáků pustí. Šamsa vyšel na zápraží a utřel si ruce do zástěry.

„Vo co jako kráčej?“.

„Jste zatčen, pane! Pro podezření z pirátství!“, vzkřikl kapitán Rogan, „Vydejte se bez okolků salidské spravedlnosti!“.

Šamsa odvázal zástěru a hodil ji na zem.

„Je to šeredná mejlka!“, zvolal, „Šeredná mejlka!“.

Ale vydal se dobrovolně.

První, koho Jorchen v davu zahlédl, byl Bolbuch. A o chvíli později bylo tedy možné spatřit, kterak jistý bělovlasý stařec skolil ranou pěstí jiného bělovlasého starce a zařval na něj, že je

taky zatčen. Agoš se nijak nebránil. Zřejmě hrál na to, že na něj ve skutečnosti nic nemají a že se všechno nějak vysvětlí.

„Ta rána tě, chlape, bude mrzet“, procedil skrze zuby.

„Uvidíme“.

Zajatci skončili v jednomužných celách sklepení pevnosti setníka Karse, hned vedle arestovaného Siona.

\*\*\*

Večer proběhly první výslechy, ale ty se odehrály plně pod taktovkou gwendarronské armády. Nurnští už tak nějak stáli mimo hru. Kapitán Rogan však cítil za svou povinnost muže v žoldu salidského guvernéra podrobně informovat o výsledcích. Sion se prý zatvrdil a dokola opakoval, že tohohle Šamsu vůbec nezná. Vůbec působil zmateně, poněvadž Střela, o níž mluvil prve, se prý ve skutečnosti vlastně jmenuje Šíp. Bylo zřejmé, že Sion lže, obrací a snaží se proplout jakoukoli skulinou, která by se naskytla. Agoš se nepřiznal k ničemu nekalému, zatvrzele omílal jedno a to samé, totiž že je to všechno strašný omyl a že je nevinný. Šamsa se však do slova a do písmene zhroutil a ke zločinnému spolčení se doznal. Družiníci se tedy od Rogana dozvěděli, že Šíp pod Lijavcovým velením se v salidském moři pořád pohybuje a že Lijavcova posádka pochází odněkud z Wenarenu. Trpaslík Agoš byl přímo podřízen Lijavcovým příkazům a měl řídit pevninské záležitosti, tedy především udržování sítě informátorů, verbování nových mužů a zbudování opevněného útočiště. Agoš komandoval Šamsu a ten přikazoval Sionovi v záležitostech sběru informací o pohybu lodí a jejich nákladu, a kapitánu Brogenovi, který velel Modré a lesnímu opevnění. Wenarenský pirát tlupu nazýval Svobodným bratrstvem a skupina kořistila ve vodách mezi Salidou a Nurnem.

„Vlastně kořistí pořád“, přiznal Rogan, „Lijavec se nejspíš o potření tlupy dozví dřív, než ho vůbec budeme mít možnost zahlédnout“.

„Mohli bysme se Střelou propátrat vody“, navrhl Zemikosa, „Třeba bysme měli štěstí a na Lijavcovu loď narazili“.

Kapitán Rogan ale nesouhlasil. Připomněl, že do odplutí Tuleně mnoho času nezbyvá a že jeho úkolem je vysadit Nurnské zavčasu ve městě. Navíc zdůraznil, že podle Šamsovy výpovědi je Lijavcův Šíp plně vyzbrojená válečná loď s třiceti hrdořezy na palubě. A Šíp také u Salidských břehů nikdy nezakotvil. Lijavec musel být velice prohnáný lump, který ohledně zastření svojí identity nic neponechal náhodě.

„Tohle už půjde mimo vás“, usoudil kapitán, „Je to záležitost pro gwendarronskou armádu. A tou armádou mám na mysli Agerr...“.

„Pořád mi ale není jasná jedna věc“,

ozval se Bolbuch.

Rogan změřil starého trpaslíka pohledem.

„Neni mi totiž úplně jasný, jakým způsobem se ti chlapi s Lijavcem kontaktovali“.

Rogan vysvětlil, že tomu také mnoho neporozuměl, ale že Šamsa vypověděl, že jediným spojením byly písemné depeše.

„Proto tam nahore spálili tu haldu papírů“, připomněl Swen Dolbich.

„Ale po kom si ty depeše, u všech d'asů, posílali?“, zvolal Otakáro, „Přemejšlejte, chlapi! Po kom!?“.

„Prý používali nějaké cvičené vodní hady, nebo co“, odušil kapitán, „Každopádně je to jedno. Všechno tam nahore přeci shořelo“.

„Moh by had vypadat jako pijavice?“, zamyslel se Zemikosa, „Nebo takhle... Může být pijavice had?“.

Hraničník pokrčil rameny: „Záleží na tom, jak si Šamsa představuje hada...“.

„Aha...“.

### Herbář

Do Salidy už to nebylo daleko. Nurnští opustili Střelu a odvěkli kořist, na niž měli dle dohody se Sigmundem plný nárok, do hostince U červeného vína. Ubytovali se a podali hlášení kapitánu Rastanovi. Zbývalo vykonat ještě spoustu práce. Především roztrždit kořist, u kožkaře Guivera vyzvednout ještěři smotky a vyhledat Rábela Nohu, aby zjistili přesné datum nalodění na Tuleně. Zemikosa rozdělil úkoly a jal se přehrabovat v kořisti. Takle činnost mu šla vždycky nejlépe a nacházel v ní uspokojení. Odpoledne se druzi podle dohody sešli v lokále nad korbelem piva.

„Kůže jsme převzali“, ohlásil Swen Dolbich, „Vypadají dobře a hodili jsme je teda na cimru“.

„Jenom z tý Kierkeho Rút zbylo takový prapodivný torzo“, zasmál se Malwo Lokýtko.

„Najít Rábela Nohu nebylo těžký“, oznámil Vesta, „Podle předpokladu se válel v nevěstinci“.

„A kdy teda odplouváme?“, zeptal se Korman Zlotě.

„Osmýho. A sedmýho se nakládá“.

„To máme ještě spoustu času“, kývl na srozuměnou Bolbuch.

„To se asi uhryžeme nudou“, posteskl si Šaka.

„Něco se vymyslí“, pravil vůdce, „A pak tu ještě máme tohle“.

Zemikosa postavil na stůl sklenici, v jejímž nálevu se volně vznášely dlouhé tmavé nudle.

„Co to je za hnus?“, odskočil Swen

Dolbich.

„Myslim, že to jsou ty pijavice...“.

„Máš na mysli ty hady?“, pronesl Malwo Lokýtko, „Ty depešně hady vod Lijavce?“.

„Rek bych, že jo“.

„Kdes to našel?“, zeptal se Otakáro.

„Měli jsme to v kořisti“, vysvětlil

Zemikosa, „Tam v lese jsme to jenom pytlovali a neřešili, co je k čemu dobrý...“.

„Myslim, že jsou mrtvý“, poklepal na sklo Jorchen.

„Ba ne... tendle se ještě hejbá“, ukázal Korman, „A tendle taky...“.

\*\*\*

Salidskému správci nezůstal příjezd Nurnských do města utajen a navečer pozval družinu do svého sídla. Sigmund přivítal kumpanii u bohaté večeře a nechal si podrobněji zvěstovat to, co už zaslechl od kapitána Rastana. Muži popíjeli silné salidské víno a hovor plynul v přátelském duchu. Správce Sigmund byl s prací družiny nadmíru spokojený a hodně si sliboval od toho, až v Rastanově pevnosti zlomí trpaslíka Agoše a přinutí vypovědět více. Večer už hodně pokročil, když se připojil vůdce Nurnských přiznal, že má v držení ty tajemné hady. Dokonce si sklenici přinesl s sebou, měl ji v mošně. A teď ji pyšně postavil na stůl.

Sigmundovi se v mysli urodil nápad. Napadlo jej totiž, že by mohl nechat přinutit Šamsu, aby napsal Lijavci depeši s informací o tom, kdy vypluje Tuleně a kam bude mít namířeno. Ovšemže se smyšleným sdělením o bohatém nákladu. O nákladu, kterému by Lijavec neodolal.

„Ale ta Lijavcova loď je rychlejší a větší“, zesnal Kierke, „A plná po zuby vyzbrojených chlapů“.

„Mně se ten nápad zamlouvá“, přitakal Zemikosa, „Urveme tak další a mnohem větší kořist“.

„Nebo skončíme v moři jako potrava pro žraloky“, odušil kroll Šaka, „To spíš“.

„Riziko je velký“, zavrtěl hlavou družinový vůdce, „Ale představte si to bohatství, co se na Šípu musí ukrejvat!“.

„No, zvažte to, pánové“, pokrčil rameny pan správce, „Byla by to trefa do černého“.

Bolbuch pravil, že je mu to jedno, že stejně zůstane v podpalubí připoutaný k mlýnskému kameni.

„Ba ne“, rozhodl definitivně Zoltar, „Deme do toho. Tady máte ty hady“.

\*\*\*

Druhý den ráno u snídaně Zemikosa oznámil, že družina se určitě nudit nebude a že vymyslel, jak těch sedm dní do odplutí zužitkovat. Napil se piva a položil na stůl umolousaný herbář.

„Kýtky, pánové“, plácl dlaní o desku

stolu, „Povohlídnem se ještě po nějakých kytkách“.

„Počkej, ty chceš...“.

„Jo“, zasmál se, „Vrátíme se do pralesa“.

„To snad nemyslíš vážně“, odsekl

Kierke.

„Hele... jestli nechceš, nemusíš. Ale pak tě definitivně škrtám ze seznamu, jasný!?“.

Zemikosovi se nevyplácelo odporovat. Když po něčem toužil, byl ochoten toho dosáhnout za jakoukoli cenu.

\*\*\*

V lokále se objevil kapitán Rábel Noha, rozhlédl se a hned, jak je spatřil, hrnul se ke stolu. Bezesporu Nurnské hledal.

„Pánové, víte už o tom?“, zeptal se kapitán s očima navrch hlavy.

„Vo čem jako?“, odvětil opatrnicky Bolbuch.

„No vo tom pirátovi... a vo mý lodi...“.

„Máte na mysli lapačku na Lijavce?“.

„Jo“.

„Tak vo tom samosebou víme“, pokýval hlavou Zemikosa.

Kierke bouchl pěstí do stolu a něco zabručel.

„A ty drž hubu!“, okřikl ho vůdce, „Už mi z tebe tečou nervy!“.

„Mně se to ale vůbec nelíbí“, posteskl si pan Noha.

„Líbí, nelíbí... Je to věc nejvyššího zájmu“.

\*\*\*

„Nakolik by vadilo, kdybych změnil kurs?“.

„Nevadilo by to... Zachránil byste spoustu životů...“.

„Co když na to někdo přijde?“.

„Nepřijde. Teda pokád se vaši chlapi nepodřeknou...“.

„Jsem za ně zvodpovědný...“.

„Já vim“.

„Jo“.

„Ten plešatej jde přes mrtvolu...“.

„To jsem pochopil“.

Rábela Nohovi se ulevilo.

### Kýtky

Celý den od brzkého rána se Nurnská družina plahočila do kopců. Vůdce nařídil opustit stezku vedoucí k Nové pevnosti a Janušovy sekáče v čele voje se nezastavily. Zemikosa převracel volné listy herbáře a obhlížel zelenou tmou vůkol. Část štůsku lejster držel v rukou Otakáro Vesta. Tu a tam upozornil, když se některá z rostlin podobala předloze.

„Tohle bejlí požněte!“, houkl vůdce na nosiče pytlů.

Den se vlekl jako lepkavý tér. Teprve zapadající slunce ukončilo trýznivý pochod. Nurnští se utábořili, ale potom přišel rozbřesk a s prvními paprsky nového dne Zemikosa vyhlásil budíček.

„Hybaj, chlapi! Času je proklatě málo!“.

Pout' byla úmorná, v zelenkavém pralesním přišerí vládlo neuvěřitelné dusno.

\*\*\*

„Co tohle?“, houkl Zemikosa, „Tohle mi

něco připomíná“.

„Nějak ti nevím“, listoval papíry alchymista Vesta.

„Žlutopliz? Že by to byl žlutopliz?“.

„Ty listy vypadaj krapet jinak...“.

„Tak to asi nebude žlutopliz... Hledejte dál...“.

\*\*\*

Kumpanie už musela být docela vysoko v horách. Prales před nimi prořídil, sekáčů už nebylo třeba.

„Rmutivec pichlavý!“, zajásal Otakáro, „Podívej!“.

„Ukaž vobrázek?“.

„Tady“.

„Jo, je to von... Chlapi! Tohle celý požněte!“.

„Koukněte támhle“, ukázal Korman Zlotě.

„Co?“.

„Ten strom...“.

„Žlutěj strom vypadá přece jinak...“, vysvětlil Zemikosa, „Je přece takovej... žlutěj...“.

„No jo, ale... koukni...“, ukázal kouzelník k patě kmene.

Ten strom byl mrtvý, úplně uschlý. Soudě podle tlusté spirálovité jizvy jej rozčísil blesk. Korman však měl na mysli šrámy, které jizvily mohutný strom nízko u země. Kolem kořenů se rozevíral koláč rozryté hnědé hlíny. Hraničník místo ohledal a řekl, že je hlína rozrytá stovkami stop.

„Podle všeho jsou to stopy divokejch prasať“, usoudil stopař, „Ale kňouří to jsou zatraceně vobrovský“.

Potom ukázal na hluboké šrámy v kůži kmene a pravil, že o ten strom si zvířata nejspíš brousí kly.

„Měli bysme se mít na pozoru... Tohle bude nejspíš jejich ročníště...“.

„Dobře“, řekl vůdce, „Ale nejdřív požneme ten pichlavěj rmutivec“.

Kierke shodil batoh a s lukem se vysápal do rozsochy jednoho ze stromů. Měl neblahé tušení a to se brzy naplnilo. Stádo kanců zaútočilo na muže, klestící sekáči trsy rmutivce pichlavého, naprosto nečekaně. Rozlícená zvířata proběhla skupinou ženců jako živá lavina.

„Na stromy!“, zařval Malwo Lokýtko.

Malwo byl velice hbitý. Provedl dva přískoky, vymrštil se a už visel na větví. Vzápětí se na ni vyšvihl celým tělem a drapl po kuši. Muži zahodili pytle a sáпали se po kmenech. Hraničník zahájil palbu z rosochy. Swen Dolbich tasil a nalepil se na Bolbuchova záda. Navzájem se kryli, mlátili kolem sebe a sunuli se k příhodným stromům, na něž by se dalo vylézt. Korman Zlotě provedl poměrně riskantní transfer do koruny mladé olše. Otakáro prchal, co mu krátké nohy stačily a Zemikosa ho kryl vlastním tělem. Nakonec se všichni dostali do bezpečí, až na kolohnátského Šaku. Šaka byl možná nejrychlejší sekáč Salidy, ale bezpečný úkryt včas nenalezl. Jeden z kanců supícího krolla v plné rychlosti nabral a rozpáral mu bok. Šaka zakoulel očima a zhroutil se.

Druzi pálili všemi prostředky a nakonec se jim podařilo prořídle stádo zahnat na útek. Teprve po notné době se odvážili slézt dolů.

„Je mrtvej“, řekl Jorchen Kierke, „Neměl šanci“.

„Měli bysme vypadnout“, navrhl Bolbuch, „Dřív než se stihnou vrátit“.

„Stejně bude brzo tma“, souhlasil vůdce, „Bafnem pytle a najdeme nějaký místo na přespání“.

„Co uděláme s Šakou?“, zeptal se Korman Zlotě.

„Nic...“.

\* \* \*

Když se setmělo, ležela družina v ležení daleko od místa krollova skonu. Uprostřed hořel malý ohýnek a ozařoval pytle nažutého materiálu. Nálada panovala tichá, ponurá.

„Nemáte už toho bejlí dost?“, zeptal se Bolbuch, „Navíc pozejtří vyplouvá Tuleň“.

„Jo“, rozhodl Zemikosa, „Ráno vyrazíme k městu“.

„Už bez herbáře?“.

„Už bez herbáře...“.

Ale příliš šťastný z toho vynuceného rozhodnutí Zemikosa věru nebyl.

\* \* \*

Zpáteční cestu ztížila skutečnost, že Korman Zlotěho uštkl had. Po nutném ošetření zaběhnutými postupy bylo třeba kouzelníka nést na provizorních nosítkách. Ale to byla poslední zlá událost, která se před dosažením bezpečí nájemních pokojů v hostinci U červeného vína stala. Naštěstí. Kumpanie už byla zoufale vyčerpaná, a to nejen po fyzické stránce, ale především duševně. V lokále družiníky přivítal kapitán Noha a zeptal se, proč se se svými věcmi nedostavili k nakládkě.

„Nemáme toho moc“, zalhal Otakáro, „Stihneme to ráno“.

Kapitán kývl hlavou na srozuměnou a řekl, že posádka bude čítat šest mužů od

námořnictva a čtyři muže z pevnosti.

„To není moc“, zhodnotil Swen Dolbich.

„Vzhledem k okolnostem... není...“.

### Návrat

Tuleň odrazil od salidského mola přesně podle plánu. Kořist Nurnských, dlící ve skladišti, se rozmnožila ještě o bednu kvalitního salidského vína, kterou jako výraz díky nechal pro družinu naložit správce Sigmund. Náklad hlídal trpaslík Bolbuch, jenž se připoutal k mlýnskému kameni a zapřisáhl se, že podpalubí neopustí, dokud neuslyší lidské hemžení z nurnského přístavu. Ihned po vyplutí Zemikosa svolal Nurnské a přednesl plán pravidelných hlídek pro následující dny plavby. Hlídky měly za úkol celé dny a noci za pomoci Vestova okulu vyhlížet napnuté plachty Lijavcova Šípu.

Kapitán Rábel Noha skutečně během první noci změnil kurs a obloukem vyvedl loď z běžné trasy. Do věci byl zasvěcen i jeho bocman Lukren, který se postaral, aby se posádka byť jen zmínkou nepodřekla. Jediný z Nurnských, který pojal podezření o vychýlení z trasy, byl ostrovan Swen Dolbich. Gurduťan si ale nebyl natolik jistý, aby se se svou domněnkou komukoli blízkému světil.

Zemikosa trávil hodně času na palubě a zíral do míst, kde se moře snoubilo s oblohou. Pátral po jakémkoli bodu, který by tenkou modrou linií mezi vodou a vzduchem porušil. Hledal plachty. Ty by měly být vidět jako první. Pevně věřil, že se Lijavec nakonec objeví, ale jak dny plynuly, jeho naděje pomalu opadala. Osmnáctého travna se sen o pirátském pokladu rozplynul docela. Hlídka ze strážního koše oznámila pevninu na obzoru. Loď se nacházela v bezpečných vodách blízko nurnského přístavu.

„Balíme pingly a deme“, houkl na Bolbucha elf Haakon a poplácal významně tlumok, jenž se mu klímbal přes rameno.

Starý trpaslík funěl, jak se ztěžka potýkal s příliš utaženým uzlem lana, které jej poutalo k mlýnskému kameni.

„Vono zase není kam kvaltovat“, odvětil bělovousý stafec, „V Nurnu má všechno svůj zaběhnutej řád. A řád je nutný prostě zachovat...“.

Trpaslík Haakonovi vysvětlil, že než jim správa přístavu povolí vylodění, uplyne ještě spousta času. Přinejmenším několik hodin. Tuleň musel podstoupit povinné procedury včetně proclení nákladu. Jakožto vojenská loď spadl Tuleň pod řízení lidí z Agerru. A ti se teprve museli dostavit.

„Halt armáda je armáda, víš?“, hýkl Bolbuch, „Jo... konečně to povolilo...“.

\* \* \*

„Tak dneska se ještě, chlapi, domu nepodíváte“, oznámil vůdce Nurnským chvíli poté, co kapitán Noha před nastoupeným mužstvem oficiálně ohlásil ukončení plavby a úspěšné završení svěřeného úkolu.

„Proč ne?“, zeptal se Otakáro Vesta.

„Protože se s náma se všema chce vidět pan Burzun“.

Zoltar vysvětlil, že Nurnští se mají se správcem guvernérova majetku setkat v hostinci U modrého džbánu, kam je pozval na večeři. Při té hostině měla být učiněna poslední tečka za obchodem, který pan Burzun jménem salidského guvernéra Aroma Bedlicha s Nurnskou družinou uzavřel.

„A na noc se vožralí domu nepotáhnem, to dá rozum. Takže přespíme v hospodě...“

„Pan Burzun si na oficiality potrpí“, pokýval hlavou Malwo Lokýtko, „Na to mě Širn upozorňoval“.

Družiníci nebyli proti. Část jich Liscannor buď neznala, nebo jen velmi okrajově. A ty zbylé, s výjimkou Jorchena Kierkeho, doma nikdo nečekal. A vlastně ani Kierke si nebyl vůbec jistý, co jej doma čeká. Zda Dorynis Malou doma zastihne, zda není dům pustý a prázdný. Přeci jenom jejich vztah, pokud ještě trval, stál na velice křehkých a čerstvých základech.

„Jenom jedna věc mě pálí“, namítl Malwo Lokýtko, „Nezbyly mi totiž skoro žádné peníze...“.

„Já ani žádný neměl“, pokrčil rameny Haakon, „Tlouk jsem tam na Salidě bídu s nouzí...“.

Korman Zlotě smutně zachřestil zplihlým měšcem.

„Všechno platím...“, mávl rukou Zemikosa, „Jak říkám... Všechno platím“.

„Z družinovýho, hádám“, opáčil trpaslík Bolbuch.

„Jo. Z družinovýho...“.

\* \* \*

A večeře v přístavní taverně U modrého džbánu skutečně podle očekávání učinila závěr salidské výpravy. Dlouho do noci Zemikosovi muži vyprávěli o všem, co se jim během tažení ostrovem přihodilo. Pan Burzun neskrýval spokojenost a spokojení byli i Nurnští, obzvláště poté, co správce spočetl odměnu, kterou jim dle uzavřené obchodní dohody nazítří vyplatí.

„Dobrá práce, pánové“, pravil správce Burzun, když se zvedl k odchodu, „Skutečně dobrá práce“.

Trpaslík Bolbuch zasmušile pokýval hlavou. Jakožto liscannorského starostu jej totiž ještě čekala poslední povinnost, která se salidskou výpravou úzce souvisela. Bylo třeba vypořádat smutnou záležitost s Alžbětou. Tedy oznámit jí, že přišla o manžela a spolu s ním i o movitý majetek.

Bělovousý muž s vážnou tvářou rozložil na stole zabahněný papír a znovu si přečetl poslední vůli Mila Pelíška. Zakroutil nevěřičně hlavou. Pořád mu to nešlo na rozum. Uvažoval, zda by nebylo lepší, kdyby ten podivný hobitův testament prostě a jednoduše zmizel...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání  
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*